

PARS SECVNDA

Continens
AVLICA

DANIELIS
HERMANNI BORVSSI
SECRETARII
REGII.

Excusa Rige Livonum
Per Nicolaum Mollinum Typogra-
phum Anno 1614.

DANIELIS HERMANNI BORVSSI
ILLVSTRI GENER-
OSO ET MAGNIFICO DOMI-
NO FABIANO SENIORI, LIBERO BARO-
ni de Dhona, Heroi. quâ armis quaq; literis
humanioribus inclito, Domino ac Patro-
no meo observando.

Illustris Et Generose heros, Domine obser-
vande, saepe commemorare memini maritum
quondam meum prestantissimorum illorum
Aula Caesarea sui temporis luminum Minkenuciorum
Et aliorum, quorum amicitiam Et favorem Maximili-
ano II. Imperatori ab Epistolis existens Latinis, ex-
pertus fuerat, insignes virtutes Et encomia. Prae omni-
bus autem Illustritatis vestrae cum sublimes animi dotes.
Et experientiam in utraq; disciplina militari Et poli-
tica omniq; literatura humaniore, tum singularem erga
se humanitatem Et benevolentiam predicare solitus est.
Itaq; alteram opusculi sui partem jam tunc adornatam
augusto eiusdem nomini in debita observantia testifica-
tionem inscribere Et dicare constituerat. Sed vim com-
munis generi humano posita legis expertus, eaq; fece hui-
us saeculi ad beatiora translatus, cum Et arumnarum
quæ:

qua Livoniam paulo post diluvij instar inundarunt me-
beredem, & voti sui executricem reliquerit, Illustri-
tatem tuam submisſe rogo, pro innata sua humanitate
& benivolentia, qua maritum meum complexa est
vivum, studium hoc eius quaecumq; animo elemente
& benigno suscipere dignetur. DEVS Illustritatem tu-
am Recip. & familia eius illustrissima splendore ad mal-
tos annos superstitem conſervet. Riga Livonum 8. Ca-
lend. Inn. Anno 1614.

Illustr. tue.
Observantiſſima.

Danielis Hermanni Secretarij Regij
Vidua Vrsula Kröger.

SERENISSIMO PRINCIPI AC
DOMINO, DOMINO RODOLPHO,

ARCHIDUCI AVSTRIAE, CVM REX

Vngariæ coronaretur, Anno

1 5 7 2.

AXIME Germanas nunc AEMILIANE per
Qui geris inuictò CAESAR moderamina scepro, (oras
Quemq, æquat summis virtus augustior astris,
Quemq, toga, & iustis cuncti miramur in armis:
Si mihi fas istam, submisso pectore, pompam,
Atq, tuo nato ostensos memorare fauores,
Per te, perq, tuum numen, per sceptrà, sacrumq,
Imperium, per spem nati, perq, Hungarà regna,
Perq, coronatì Regis diadema RODOLPHI,
Oro adsis, & nostra leues clementior orsa.
Tè mites præbente animos, vultusq, serenos,
Exiliet versu diues mihi vena fluenti:
Tè duros præbente animos, vultusq, seueros,
Ceu lignum exuccum subito mea vena arescet.
Ergo faue nostris (tua quæ clementia) ceptis.
Vos quoq, magnanimi heroës, proceresq, viriq,
Illustri de stirpe sati, generosaq, fertis
Stamina qui gentis præcæ, tu sanguis equester,

A

Deni-

*Deniqꝫ vos quotquot pompam affluxistis ad istam,
Nunc agite, atqꝫ animos peregrino aduertite vati.
Magna canam, magna, Et nostris haud viribus aqua,
Iusta canam tamen, Et praesenti congrua pompe.*

*Dum verò ad Regē mea dirigo vota RODOLPHVM,
Vngara cui sceptrā Et summa traduntur habent,
Huc ades è Caelo sacri Spiraminis aura,
Atqꝫ agita in motus diuino corda calore.
Non ego Diue tuos ortus memorabo RODOLPHE,
Magnus auis, proavisqꝫ tuis, atavisqꝫ, abavisque es,
Quosqꝫ referre mora est. Quis enim primordia tanta
Commemoret stirpis? quæ si comprehendere coner,
Longa mihi series campo exorietur aperto,
Et mole oppressus, magnarum Et pondere rerum
Succumbam ingenij cunctis conatibus Et vi.
Quod possum, iunctas tollens ad sidera palmas,
Et precor, Et semper tibi mollia fata precabor.
Pro te ter magno faciam pia vota Tonanti,
Luce omni, te nocte omni referamqꝫ canamqꝫ,
Spiritus Et iennes prius hic vaneſcet in auras,
Quàm cuiquam vatum cedant mea vota precesqꝫ.
Cuius in imperio stat vasta machina terre,
Cuius Et ad nutum tonat alti Regia cæli,
Ille tuum Regnum felici sorte secundet,
Quo sine nil vnquam creuit, nil floruit vnquam.*

Ergo

Ergo velut teneris creuisti Illustrior annis,
 Sic nunc macte animo Rex, sic conatibus amplis,
 Agmine cœu quodam ramorum, ad sidera tolle
 Dine tuas virtutum alas: submilior vnus
 Cresce tuis donis: te tali exultat alumno
 Austria, quod tanti talem genuere parentes.
 Ante tuos, Rex dine, oculos, Pietasq; Fidesq;
 Ac virtus animosa astant, quas Gratia comis,
 Et quæ præcipitem Clementia mitigat iram,
 Illustrant, vultusq; heroa mente serenant.
 A quo tot seclis, Et tot labentibus annis,
 Austriacæ stirpis veniunt Regesq; Ducesq;
 Cæsarea nec non in Maiestate locati,
 Huic quoq; idem fuerat nomen, Rex dine, RODOLPHO.
 Vester at hoc sanguis vastum diffusus in orbem,
 Explicuit latè sese, Romanaq; regna
 Hinc atq; hinc passim ambiuit. Quà spumifer Ocnus
 Æstuat, Et bibulas Athesis quâ lambit arenas,
 Quæq; Ister rapidus Euxinas vergit ad undas,
 Quæq; per Alsatios Rhenus se circinat agros,
 Quæq; mihi haud sensum ingeniumnè attollere fas est,
 Hæc vestrum Imperium floret. Quin Cantaber ipse,
 (Cantaber inuictis quàm formidandus in armis?)
 Cognata Austriacæ ducit quoq; stemmata stirpi.
 Quid? quod Oceanus trepidis vos suspicit undis,

Quando olim vidit te, CAROLE, fortibus ausis,
 Herculeas ultra urgentem tua Regna columnas.
 MULTUM est, Herculei molimina adire laboris,
 PLUS ULTRA Herculeas extendere regna columnas.

Ergo tua stirpis maiestas, diue RODOLPHE,
 Ante oculos stet sæpè tuos, calcaria subdet
 Ipsa tibi virtus, & cælo laudibus alto
 Æquatum toto celebrem quoq; te feret orbe.
 Multos ex proavis atq; ex maioribus, unus
 Quos imiteris habes, imitari adest inclyta virtus,
 Te iubet, & stimulis haud segnibus incitat artus.
 Quem primum Archiducem agnouit quondam Au-
 stria tellus,

Huic quoq; idem fuerat nomen Rex, diue, RODOLPHO.
 Fato igitur tanquam, primus quoq; nominis huius,
 Austriacæ de stirpe satus prælustris alumnus,
 Nunc sceptræ Hungaricæ sumis regalia terræ.
 Sume bonis ausibus, felici fidere sume,
 Ipsa tibi Regi gratatur Pannonia tellus,
 Occursatq; suis votis, plauditq; fremitq;.
 Agnoscitque suum Regem, Regemque salutat.
 Hic etiam densus quo circumfunderis ordo,
 Præstantum procerum, longinquis fluxit ab oris,
 Vota nouo Regi facturus, vota RODOLPHO
 Sæpius ingeminans tensis ad sidera palmis.

Ecce

Ecce ipsi Fluuij diuersis partibus orti,
 Certatimque fluunt, certantque occurrere Regi,
 Gratantes Nymphis que suis, & Thetide glauca.
 Prominet ante alios rapida velocior unda
 Danubius, ripaque exultans plaudit utraq;
 Inde alij atq; alij, cum Drauo flumine Sanus,
 Atq; Bobeme tuis saliens e montibus Albis.
 Nec perstat natura ordo: variatque, mouetque
 Quisq; suum cursum. Occiduas qui nuper ad oras
 Ibat, is inuersis petit ortum pronior undis.
 Quinetiam Regi augurium portantia felix,
 Quatuor ex uno que manant flumina monte,
 Inq; plagas magni diducuntur quatuor orbis,
 Aduentant, Regis partesq; assensibus implent,
 Nempe Nabus, Menus, cumq; Egra Sala recurua.
 Illi omnes, pluresq; alij, quos dicere longum,
 Accurrunt Regi, & dapibus conuiuia opimis
 Instituunt: saltant glauca per flumina Nymphae,
 Ipsi etiam Satyri inter lustra silentia plaudunt,
 Exercentq; choros vicino in littore Punes.
 Omnia dant fremitus: ob Regem cuncta RODOLPHVM
 Sepositis curis corpusq; animosq; relaxant.
 Interea quibus electi est custodia Regis,
 Armati incedunt omnes, tormenta que dextris
 Exonerant horrenda citis: tremit undique tellus

*Emissis concussa globis. Sic aëre moto,
 Cum tonat, & fulmen summus minitatur Olympus,
 Fit fragor, & ruptis elisi è nubibus ignes,
 Dant crepitum horrendum, cælumq; obtexitur umbra.*

*Ecce autem celeri torquens vestigia passu,
 Mars clypeo insignis, piloq; instructus & ense,
 Per medias graditur præstanti corpore turmas,
 Pannoniamq; petit, cupidisque amplectitur vlnis.
 Pannoniam, & dictis sic ultrò affatur amicis:*

*Salve Terra mihi multis è millibus una
 Charior, ô Marti tellus gratissima salve.
 Ut te post varios belli sortisque labores
 Mutatam aspicio? distractaque membra gerentem?
 Sic fuit in fatis: si fatum tollere posset
 Ulla manus, nostra dextra hac defensa fuisses.
 Non tibi Mars unquam præstantibus absuit ausis,
 Verùm fortuna & fatorum immobile numen.
 Sed veniet tempus, quo florentissima rursus
 Terra eris, atq; ex te affatim tua damna reduces.
 Non secus ac si quis generosis invidus vis,
 Obtruncet vites, & spem subuertat, & omnem
 Agricole fructum: Autumno verùm ille sequenti
 Cautior observans florentes undiq; vites,
 Compensat cladem fructu uberiore priorem.*

Vidi

PANEGYRIS.

*Vidi ego humi equatas dextris bellacibus urbes,
 Et vidi has rursum forma florere recenti.
 Omnia mutantur: variat victoria sortem:
 Ambitus Imperij cuiusvis certus habetur,
 Quo florem obtineat, quo florem amittat & ipsum.
 Sic sua qui regna ad summum euexere cacumen,
 Vertice succusso magnam traxere ruinam.
 Sic contra, quorum Imperium floremque decusque
 Amisit summum, fatorum numine verso
 Surgit, & ad summi tendit fastigia floris.
 Ergo sume animos, conceptosque excute luctus
 Terra ferax frugum, fului divesque metalli.
 Quæ tibi, quæ nobis, clypeata turba cæternæ,
 Hactenus hostiles armato milite dextras
 Intulit, atque tuam afflixit truculenta salutem,
 Huic quoque diuina (dubitet quod nemo piorum)
 Stat sua meta manu. Non semper Pannonæ acres
 Succumbent: Neque nos omnes moriemur inulti.
 Si qua sed est pietas tibi, te precor Hungaræ tellus,
 Dum potes, assidue numen celeste preceris,
 Fiat ut offensus post mitior ira Tonantis.
 Tu precibus, nos contra armis pugnemus in hostem,
 Sic veniet latis felix victoria pennis,
 Figet & in patrio victricem limine quercum.
 Interea casta, felicia numina Divæ.*

Exti-

PANEGYRIS.

Extimulent nostras quocunq; in tempore mentes:
IUSTITIA utilibus quæ rectum semper *Æquum*
Præponens, iusta reddit sua cuiq; bilance.
Altera *TEMPERIES* quæ castis splendet in ausis,
Atq; sua à vetitis auertit lumina rebus.
Tertia quæ durum munit *PATIENTIA* corpus,
Et docet aduersa tolerare pericula sortis.
Hanc sequitur cautis solers *PRVDENTIA* verbis,
Iudicio quæ cuncta graui metitur, & omne
Consilium lento exactum pronunciat ore.
Ultima quæ comes est, forti *CONSTANTIA* mente,
In sublime animos tollit, nec futile quidquam
Infirmumq; gerit, sed in ardua tollitur ausa.
Nostra Deæ si sensa istæ ducentq; regentq;
Fortè tuis rursus consurges florida terris
Pannonia, & veterem abijcies è mente dolorem.
Desierat Mauors, cuncti simul ore fremebant
Pannonones, & precibus miscebant vota profusis.
Salue igitur multis Rex expectate diebus,
Quem proceres cuncti, quemq; ambit tota corona
Vngarica gentis, salue Rex diue *RODOLPHE.*
Dum tibi in occursum tendit Germania tota,
Atq; tuo regno felicia quæq; precatnr,
Ansus & ipse ego sum gratantes condere versus,
Nuper Saxonibus huc dum proficiscor ab oris.

Hoc

Hoc igitur tenerum duro mihi tempore carmen
 Confectum, vultu capias, Rex diue, sereno.
 Namq; hac dum scripsi rapidis me vexerat undis
 Danubius, vulgi & cœtu præsentè frequenti,
 Ut facerem versus molles, & nobile Carmen,
 Copia nulla fuit: Nauta clamoribus omnem
 Implere locum, atq; infida sæpius unda
 Me trepidum attonito gurgès perterritu ore.
 Nec tantum hoc: fragiles ardens mihi febris in artus
 Mox etiam irrepsit, feruore & frigore totas
 Prostrernens vires, & nocte & luce soporem
 Eripiens, totum ingenij peruertit acumen.
 Hac quoq; dum scribo finemq; impono labori,
 Reliquia morbi redeuntès, sensa animumq;
 Turbant, estq; labor cæptos absoluerè versus.
 Da veniam idcirco, & propius res respice vatis
 Diue tui, ægrotas clementerq; affere Musas.
 Si mihi qui nuper fuerat, si Spiritus ille
 Rursum aderit, diaq; accendet pectora flamma,
 Tunc ego non ulli, Rex, cedam hoc tempore vatum,
 Moxq; graui exurgens memoranda in metra cothur-
 Te versu meliore canam: triplicemq; per orbem (no,
 Aurea victuro dispergam carmina versu.

Nunc quoniam Vngarici sumis moderamina regni,
 Insuetaq; tua ol latam moderabere gentem,

AD MAGNÆ. VIRVM

*Det DEVS vt multos regnum tibi floreat annos,
Floreat, & vires paulatim acquirat eundo.*

*Hoc faxit, qui cuncta potest, quo singula regna
Propitio florent, à quo victoria pennis
Pronolat auratis, & Regibus obuia tendit.*

*Quòd si te quisquam iniustis offenderit armis,
Ille tibi trepidus verso det terga caballo,
Quadrupedansq; cadat medijs equitatus in aruis.*

*Salve inuicte heros, salve Rex diue RODOLPHE,
Atq; vale eternum felix Rex diue RODOLPHE.*

AD MAG. V. CASPARVM A MIN-
kviz, Sac. Cæs. Mtis. in Senatu Imperij Consi-
liarium, &c. laborans febris recidiua, Vi-
ennæ Anno 1573.

D*Um mea mens languet duris exercita fatis,
Tristis & excruciat me rerum forma mearum,
Et morbi mora longa mei: clarissime Caspar,
Lusatia insigni quo sese jactat alumno,
Minkuicia & quo gens magnum capit ornamentum:
Eia age, & hos versus aliquod sine pondus habere
Et rebus succurre meis: En denuò iniqua
Febris in infirmos venit mihi corporis artus.
Pressa fuit nuper: sed necdum tota repulsa;
Tectus fomes adhuc aliquis mihi corpore inhaeret,
Rimaturq; ansam morbi renouare febrilis.*

Nam

*Nam cerebrum pituita meum sine fine molestat,
 Omne genus studij impediens. Speculatio mentis
 Nascitur haud facilis, sed crassa crassa Minerva,
 Crassus ubi crudusq; humor cerebrum omne repleuit.
 Possè quidem tolli facile istum intelligo morbum,
 Ceu multos alios: sed rerum forma mearum
 Auxilium frustra Medici implorabit iniqui,
 Præcipue nulla mihi consuetudine juncti.*

*Ergò hanc dum veni nuper peregrinus in Urbem,
 Casarea sedem quæ splendida sustinet Aula,
 Omnibus ignotus, tibi Caspar notus at uni,
 Quòd Schola Leucorea, & doctorum tota corona,
 Me tibi Saxonis benè commendavit ab oris,
 Huc ades, ô Caspar, sera vir digne senecta,
 Atq; iube Medicos peregrinum accedere vatem,
 Pluribus aut missis, veniat CRATO solus, Apollo
 Cui miscere dedit felici pharmaca dextra,
 Cuiq; suam gaudet Caesar concedere vitam,
 Qui facie ignotus, fama mihi notus at idem est,
 Hic mihi restituet plenas in corpore vires,
 Hunc modò conspiciam: tanta est fiducia in illo.
 Hunc mihi concilia, hunc Caspar mihi mitte Cratonẽ.
 Si mihi te facilem dederis, tibi gratus habebo
 Ingentes grates, nec erit me promptior alter,
 Facta referre tua, & dulces tibi fundere versus.*

AD MAXIMILIANVM SECVN-
dum, Romanorum Imperatorem, &c. post-
quam ex graui morbo conualuit,

Anno 1573.

M Axime, qui summis nomen virtutibus aquas
Emiliane, breue hoc clementer suscipe carmen,
Quo tibi gratamur, solidas in corpore vires
Dum recipis rursus, Et lato nos lumine latos
Aspicias; ô longa Cæsar dignissime vita.
Te nuper languente, simul languebat Et omnis
Natura facies, omniq; exuta vigore,
Hactenus obscuris latuit mea Musa sub umbris.
Te languente etiam vario discrimina casu
Multa videbantur nostris insurgere terris,
Christiadum in commune malum, magnamq; ruinam.
Mox at ubi cessit tibi pulsus corpore morbus,
Cesserunt nebulae tristes: timor omnis abiit,
Letamurque omnes, Et tota plaudimus Vrbe,
Danubius rapidis quam præterlabitur undis.
Ipse ego qui nuper dura sub sorte iacebam,
Febrili exhaustus languore atq; omnium egenus,
Te valeo incolumi: abiectisq; è pectore curis,
Audeo nunc iterum latos attollere vultus.

Ergo alter velut es nobis Deus, optime Cæsar,

Cuius

*Cuius nimirum facie apparente, triumphant
 Omnia: quo rursus vultum condente, fatiscunt.
 Sit licet inconstans, fas quanquam abrumpat & omne
 Ipse Leo Adriacus, medijs in utrumq; paratus
 Fluctibus, aut versare dolos, aut rumpere fœdus:
 Tu modò sis saluus nobis, ter maxime Cæsar,
 Et benè erit nobis: quod toto Spectore, & ore
 Dum precor, aspirent fœlices calitùs auræ.*

*O utinam rerum sit fors ea lata mearum,
 Ut numerum possim seruorum augere tuorum,
 Cæsar auis, atavisq; potens, cui magna relucet
 Ex animo & vultu pietas: ceu Luna sereno
 Cùm splendet calo, & nocturnas discutit umbras.
 Non ego maluerim Europæ in regionibus ulli
 Deditus esse alij, sed enim tibi Cæsar ad omne
 Officium promptus, quod conuenienter obire
 Ingenio hoc possim, quod sitq; his viribus aptum.*

*Quòd si Fata volent coniungere Sceptra Polona
 (In viduo ut Regno nunc consultatio rerum est.)
 Austriaco Imperio: sequar hac, patriamque videbo;
 Iam mihi bis senos non visam penè per annos,
 Quando fui hinc atq; hinc Musas sine fine secutus.*

*Interea tu vive diu, Augustissime Cæsar,
 Quem penes Imperium est Germanum, quoq; sub uno
 Romanae restant Aquila, tot bella gerentes,*

DE INTERREGNO

Alis diuisa, & lacerata hinc prorsus & illinc.

*Vive diu Caesar, clementerque accipe votum hoc,
Dum meliora tuo mox cantem carmina Nato,
Quem Regni optarem Regem posse esse Poloni,
Si non impediant fata, & discordia Regni.
Qualia Danubij cantabam nuper ad undas,
Hungara sumebat quando Rex sceptrum Rodolphus,
Presburgum vastis Ister quàm præterit undis,
Talia mandabunt natorum Caesaris uni,
Vel maiora etiam docta memorare Camæna.
Quæ precor, illa Deus fausto tandem omine firmet.*

DE INTERREGNO POLONIAE,

post Sigismundum Augustum Regem, An-
no 1572. defunctum.

MORTE SIGISMUNDVS postquam sublatus iniqua,
Sarmatiam liquit viduam: illâ protinus optant
Diuerſi ſponſi, diuerſis partibus orti.
Ante alios Moſchus, lingua cognatus, & ipſi
Viciuus Sponſæ, votis petit omnibus illam.
Rex etiam Sueonum, conſanguinitate propinquus,
Iunior hanc ambit. Natorum Caſaris vnus,
Qui pro Chriſtiadum, tot jam labentibus annis,
Bella ſalute gerit: Sponſam quoq; diligit iſtam.
Ardet in hac magno iuuenis Valeſius anſu,

Sedi-

*Seditione potens, Medea vera propago,
 Qui peragi mandans connubia Nauarraa,
 Parisios inter (visu miserabile) muros,
 Conuiuas inuitatos, spem præter, adortus,
 Sanguine caesorum, atq; inopino Marte cadentum,
 Miscuit hunc thalamum, & crudeli funere sanxit,
 Ut gerneret sequana, & caput abderet amne cruentum.*

*At tu ne pereas cum tanto sponsa Tyranno,
 Eligere hunc cessa. Si vis bene mulere, nube
 Sponsa tuorum uni: vel ei, qui pro grege Christi
 Bella gerit diuturna, æqui obseruantior vnus.
 Exitus in Fato est: à fato Electio pendet.*

IN IOANNEM AVRATVM AMI-
 rallomastiga, Crudelissimæ & promiscuæ mul-
 torum lanienæ, Anno 1573 Parisijs
 peractæ, gratulantem,

SATYRA.

*S*Æpè, Aurate, tui ingenij mirabar acumen,
Req; tibi ex ipsa dixi cognomen inesse,
Aurea quòd texas aurato carmina filo.
At varius varia ut Vertumnus imagine gaudet,
Et nunc has formas, rursus nunc induit illas,
Ut voti compos vetitis sese expleat ausis:
Sic, Aurate, etiam cupis ingeniosus haberi,

Spur-

Spurcicie plenis in versibus, & male natis,
 Crimine & in turpi. Nec te misratio tangit
 Colligni herôis, quem non virtutis egentem,
 Panica perfidia, atq; initi fas fœderis omne
 Ruptum, & sœuorum conuiuia Centaurorum,
 Insontem, incautum, nec quicquam tale timentem,
 Demisere neci: corpusq; exangue per Urbem,
 Hinc atq; hinc tractum, dira spectacula turbæ
 Præbuit. Ofacinus nullis delebile seclis!

Hunc Aurate, inquam, præstantem heroa laceſis,
 Inq; hunc exanimum spurcam spuis ore saluam.
 Egregiam verò laudem, & spolia ampla refertis,
 Tu vates, Rexq; ille tuus, quo sœnior alter
 Non fuit, exuperans Siculos feritate Tyrannos.
 Quàm Regis laus egregia, & memorabile nomen?
 Promissam, confirmatam quoq; iuramento
 Moxrupisse fidem? regale & nobile factum,
 Ad thalamos Amirallum inuitare iugales,
 In thalamis tristi laniena perdere eundem.

Aurari haud dignus, sed enim mage dignus arari,
 Huic sceleri applaudens vates vomit ore venenum,
 Atq; stylo hamato corpus desœuit in ipsum,
 Dentibus & frendens miseros depascitur artus.
 Non secus ac quando gratas sibi colligit escas,
 Spumifer impura discursans grunnit in Urbe,

Inq;

Inq. LVTO Et fœda sese prouoluit humo sus.

*Si scelus hoc atrox, si tanta Tragedia vobis
Præmeditata diu tacito sub corde latebat,
Cur vinum potius membratim in frusta recisum,
Non placuit vestris epulandum apponere mensis?
Quando fuit thalamos conuiuia rogatus ad illos,
Heu illos thalamos Lapytharum more peractos,
Quos pia posteritas omni execrabitur æuo.*

*O mihi vicina iuncti regione Poloni,
Sublimes animo, Et præstantes Marte Poloni,
Concilium magnis Regni de rebus habentes,
Dum Regis titulum vestris molitur in oris,
Semine vipereo genitus Valesius ille,
Qui modò Parisios madefecit sanguine muros:
Nè talem Regem vestris immitte terris,
Sed talem Regem cum Vate excludite tali,
Qui vita exemptos ferali carmine figit.*

*At vos, qui toties violatis pacta Tyranni,
Si quis adhuc precibus locus, Et pia carmina si quod
Pondus habere queunt, posita leuitate animorum,
Incipite in vosmet tandem descendere, Et istud
Dedecus, Et maculas quas vestro crimine vestris
Rebus inuulsistis, meliori pectore sumpto
Eluite, Et Christi ne pressam affligite turbam.
Exitus incertus. Fatum perpendite vestrum.*

IN IOAN: AVRAT: AMIRALLOM:

*Lento namq; gradu ad vindictam Numinis ira
 Procedit: sed enim lentum passumq; moramq;
 Supplicij pensat gravitate. O terq; quaterq;
 Felices anima, quæ contra pacta fidemq;
 Per fora, per plateas, per fluminaq; alta natantes,
 Accepto in patrijs perierunt vulnere terris,
 Impurumq; Lutum puro tinxere cruore,
 Credentes Christi meritis, inque his morientes.*

*Te verò nunquam satiatum sanguine Regem,
 Sanguine Christiadam: qui semper iura fidemq;
 Frangis, & exuperas atroces cade Tyrannos,
 Qui sunt, quiq; fuere, & qui sunt cunq; futuri:
 Te contemptorem Christi, te fasq; nefasq;
 Miscentem, teq; in populum sine fine furentem,
 Mille necis species tormentaq; mille parantem,
 Pana olim tristis manet, eternumq; manebit,
 Cum miser Infernis horrendum ululabis in umbris,
 Vita ubi non vita, & mors immortalis habetur.*

*Nunc iustam hanc iram, iustumq; abrumpo furorem,
 Hos addens versus: Animam qui sevit in ipsam
 Magnanimi herois, ferturq; in triste cadaver
 Carmine scurrili, Scurrarum pessimus ille,
 Cælo animam indignam colliso in gutture claudens
 Auratus, gratas Corvis det hiantibus escas.*

DE OBITV CAROLI IX. GALLIAE

Regis : & de fratris huius Henrici repentino
è Regno Poloniæ discessu.

S Ecurus nimium fati, lethiq; paterni,
Quo tuus interijt pater acta cominus hasta:
Immemor & fratris Francisci, qui puer olim
Impius, auersa dum Christum negligit aure,
Corruit, aure ipsa putri ab radice reuulsa,
CAROLE REX, fueras equidem. Nunc numine laeo
Incertum qua morte cadis : tibi iura fidemq;
Frangere propositum fuit alta mente repostum.
Vox sonat in cœlis animarum heu crebra piarum,
Quas tibi erat visum laniena perdere tristi.
Luce cares vita, atq; utinam quog; morte careres.
Vixisti satis, & mortis solamen habere
Hoc potes, ante obitum quod tade sacra Nauarra
Iura, & seuorum conuiuia Centaurorum
Tristia vidisti, & Lapytharum more peracta.
In quibus egregium & nulli virtute secundum,
Collignum heroem, membratim in frustra recisum,
Penè tuis visum est epulandum apponere mensis.

Post tua fata, tui manes, umbraq; vagantes
Sanguine adhuc inbiant: & multum hinc inde cruorẽ
Collectum inspergunt tumulo: Vt qui sanguine viuus

Expleri haud poteras, ex sanguis sanguine inundes.

*Tu qui Sarmatij cecisti nuper ab oris,
Regis ubi titulum haud tenuisti tempore longo,
Rex siquidem nunc es profugusq; & transfuga; fratris
Affectans Regnum, fatali sorte creatus
Rex ubi Gallorum fueris, Bella, impia Bella
Dedisce, & Christi palantes affere cætus.*

*Hæc Patris, & Fratrum moueant te exemplatorū,
Tres siquidem hi fato ceciderunt mortis iniquo.
Exitus in Dijs est: pœnam perpende tuorum,
Henrice, & tandem meliori pectore sumpto,
Disce tuam vitam, atq; in te descendere di, ce,
Ultimus es, genuit quem stirps Valesia, & in te
Desinet hæc forsā radicitus extirpata;
Semen enim perit (ut vox fert diuina) malorum,
Mitior offensi nisi fiat numinis ira.*

*Ecce solonorum cœu Vulpes sceptrâ adiisti,
More Lupi & capti es simulatis usus habenis:
Ergo ubi nulla data est tibi desanire potestas,
Paruo interuallo regnans sine laude abiisti
Ocyor & ventis, Lepore & velocior omni.*

*Te iamen humano Caesar mitissimus ore
Excipit, & profugum non dedignatur amicum.
Obuius egressus, magna comitante cæterua,
Ingens ingenti quâ fons exstructus in Istro est,*

*Hic tibi dat dextram, teq; hic, Henrice, salutat,
Atq; hinc Casaream te Regem ducit in Aulam.
Hunc tu promissis forsitan mulcebis, at imo
Corde aliud volues, natura impulsus auita.
Natura seu quiq; sua sua semina seruat.
Nunc vade, hosq; duos tecum rogo sumito versus:
El' o Lat è terras a Les Crislata PoLonis,
Vt fVrtlM skllt terras, sIC nocte recessit.*

IN OBITVM
NOBILIS ET MAGNIFICI VIRI, D.
GVILHELMI GIENGERI, S. Cæs. Maiest.
Camerae Consiliiarij, &c.

Nimirum tristes casus, & tristia fata
Impendent passim: quæ cælum desuper altum
Litentat nobis, & totum territat orbem,
Tristibus aspectu insolitis & in æthere flammis.
Ergo suas vires nunc forsitan exerit illa
Stella diu visa: axi Cassiopæa polari
Quæ vicina sedet: media sub luce diei,
Nec frustra nuper subitis euauit auris
Fax stellæ in morem simulato lumine fulgens.

Et iam natura series mutatur & ordo,
Atq; fides, pietasq;, & non durable pacis

*Ius ruit in præceps, & cedit viribus æquum,
 Communem in cladem. Nec longè exempla petantur:
 Sunt multa in promptu, sunt nostris obuia terris,
 In quas cunq; velis sensus defigere partes.*

*Hac ita dum tristi fatorum sorte geruntur,
 Inter magnates, & sæuo Marte potentes,
 Ne sit fortè expers sortis quoq; vulgus acerba,
 Invida mors multos vitali lumine priuat
 Dignos laude viros: fuerat quos optimus inter
 GVILHELMVS claro GIENGRORVM è stemmate natus,
 Vir præstans: cuius tot iam labentibus annis
 Virtutem, & vigili constantem mente laborem,
 Cæsareæ Maiestatis Camera Aulica nouit.*

*Hic igitur fractus curis, senioq; grauatus,
 Dum iacet, & sensim longo languore fatiscit,
 En tandem placidi moriens in imagine somni,
 Suspirans Christum, mortali cessit ab æuo,
 Atq; beatam animam superas efflauit in auras,
 Februa quando dies vigesima septima fulsit,
 Temporis & ratio nonam signauerat horam,
 Phæbus at in medio nondum fuit athere visus.*

*Felix morte sua, nec multa ad damna relictus,
 Quæ nobis restant miserando in turbine rerum:
 Felix excelsi factus nouus incola cæli,
 Res unde humanas, & nos quoq; respicit omnes* Egre-

GABR. GIENG: ET GVILH: SEMANNO..

E gremio Christi, atq; eterna gaudia vita

Ante Dei solium supra aurea sidera carpit.

Salve anima ô multis quondam gratissima vinis:

Iamq; vale, ô anima, excelsa gratissima cælo.

NOBILIBVS

GABRIELI GIENGERO, ET GVIL-

HELMO SEMANNO, Vienna Sienam Italiæ

proficiscentibus, Anno 1573.

Q Vando via accincti, nunc mœnia magna Viennæ
Linqvitis Austriacæ, quã maximus alluit Ister,

Et per nubiferas Alpes, aditusq; viarum

Rupibus abruptos, clara loca amœna Sienæ

Ambo animo petitis præsenti & pectore forti:

Accipite hæc vestrum testantia carmina amicum,

Egregij iuvenes, clarisq; parentibus orti.

Giengere ingenua semper mihi mente colende,

Optime amicorum tuq; ô Seemanne meorum:

Ambo pares studijs, annis florentibus ambo.

Nos amor & placidis iunxit concordia verbis,

Longus amicitia nos confirmavit & usus,

Quâ sita Leucorei sunt atria docta Lycæi.

Illic in studijs iuveniles egimus annos,

Inde iter ingressi, per mille pericula rerum,

Angu.

*Angustasq; via fauces, & inhospita lustra,
Montibus in crebris umbrisq; errauimus altis,
Prisca Ratispona dum tandem intrauimus Urbis
Mœnia; & hîc paucis placuit residere diebus.*

*Hac Romana cohors fuit olim in sede locata,
Imperij ut fines validis defenderet armis:
Urbs populosa olim, centumq; suburbia habebat.
Saxeus hîc rapidis pons Iſtri extructus in undis
Eminet, eximium monimentum in flumine magno.*

*Porro hinc Danubij glaucum traiecimus amnem,
Venimus inq; tuas montosa Pataunia portas.
Nocte ubi consumpta Stellas Aurora fugarat,
Surgimus, atq; caua rapidas trabe verrimus undas,
Peruehimurq; omnes ad amœna mœnia Lynce.*

*Hîc mihi causa grauis socios vos abstulit ambos,
Susceptaq; via comites: discedimus inde,
Diuidimurq; via diuersa, & parte locorum.
Laureacum Seman, tuq; ô GIENGERE, petebas:
At mihi Ioannem prælustri sanguine natum
Aschpanna gentis, properanti inuisere gressu
Mens erat. Illius studijs nam dediti honestis
Filioli, ingenio felici atq; indole magna,
Hoc à me multis precibus votisq; rogabant,
Quando relinquebam flauentes Albidos undas.
Tunc propè agebantur quinti confinia Iustri,*

*Ex quo longinquas, patrijs submotus ab oris,
 Dum peragro terras, studijs addictus honestis,
 Multa tuli ignotis peregrinus in Urbibus hospes.
 Cumq; tot ac tantis fortuna sæpè procellis
 Iactatus fuerim varia in regione locorum,
 Hæc quoq; defuerat fatis sors aspera iniquis,
 Auspice dum Christo Austriacas excurrere in oras
 Fert animus, magna & superata parte viarum,
 Wimspracum propero, calidis feruentibus auris,
 Quodq; erat, expedio: verbis tractatus amicis,
 Atq; epulis lautis Aschpanni tecta relinquo,
 Perq; viam auditam nunquam mihi nec quoq; visam,
 Exortis ab eo pluuijs per saxa, per undas,
 Ecce via tristis facies pluuiæq; frequentes,
 Et tacitus dolor, & tacita sub pectore cura,
 Prosterunt lassos artus mihi, cunctaq; membra
 Vix vires habuere suas: genua agra trahebam,
 Loripedi similis: mox imas sæua medullas
 Inuadit febris, totos & seuit in artus.*

*Vix tandem Auriga Stirensi vectus ab Vrbe,
 Triste iter exhausti, Diuig; ad pascuâ Petri
 (De cælo innumeris ornata ô pascua donis)
 Perueni: hac socios amissos sedere requiro.
 Nec mora maternas ultrò me ducis in ades,
 Guilhelme ô Seman: cui nobile stemma vetustum*

Banara terra olim dedit, arx. est quæ sita Mangra.

Mater Giengera est tibi: Matres inter honestas,

Fœmina quæ multo virtutum lumine lucet.

Namq; quot officijs hæc agrum, & me malè habentem

Affecit? toto languentem corpore molli

Composuit lecto: medicas mox quæsit artes:

Concoctuq; dapes faciles: potumq; salubrem:

Et quæ prætereà agrotantis postulat usus.

Quid? quòd & ipsa ultro felici pharmaca dextra

Miscuerat misero? sumptas dum non tulit escas (ptas,

Languidulus stomachus, fuit & vomere una volu-

lla animum in partes rapit has, mox rursus in illas,

Ventriculum unguento reficitq; extrinsecus ipsum,

Dat simul & potum, quo convenientior alter

Vix erat, internas incisim abstergere sordes,

Corporis & fractum paulatim reddere robur.

Pro quibus officijs quoniam nunc nulla rependo

Munera, grati animi signum, Semanne, Camanas

Has cape quæso meas, nec paucos despicere versus,

Per quos fama manet viuax, & florida semper,

Dum benè apud memorem veteris stat gratia facti.

Ister in Italiam prius ibit, & Albis in Istrum

Influet, atq; imæ iungentur sidera terra:

Quàm capiant animum Matronæ obliuia tanta

Vlla meum: memori gestabo hanc pectore semper.

Nunc

*Nunc, Semanne, alias feliciter ito per Alpes,
Tuq̃, comesq̃, tibi materno sanguine iunctus.
Ille gerit nomen, quod idem fert Angelus ille,
Scria qui summi peragens mandata Tonantis,
Attulerat letam tibi, Diva Maria, salutem.
Ille igitur Gabriel vos tutis protegat alis,
Atq̃, olim studijs, & linguis pluribus auctos,
Vos rursum patria incolumes ad tecta reducat.*

CHRISTOPHORO HVEBMERO WEL-
senſi, Vienna in patriam dilcedenti, Anno
1573. laborans feбри recidiua.

Quo mea sit fortuna loco, qui casus agat res,
Scis equidem, ô longo mihi consuetudinis usu
Cognite, nec solùm rebus spectate secundis,
Verùm etiam aduersis HVEBMERE resplantibus auris.
Quis status, & rerum quæ nunc sit forma mearum
Scis, inquam: Infirmo dum fracta in corpore vires
Sæua febre tremunt, & mutua prælia miscent.
Nam modò si ignis acre internos mihi seuit in artus,
Ut rigeat toto concretus corpore sanguis:
Mox at ubi pulsum cessit de corpore frigus,
Insurgit calor, & flammæ putredine miscens,
Æſuat, atq̃, imas coquit intra membra medullas.
Miror in hoc igitur morbi discrimine, miror

*Ingenium haud torpere meum: lectumq; febilem
 Non dedignantēs Pœbi quoq; miror alumnas.
 Gratia alumna tibi Phœbi, tibi gratia Musa,
 Quæ me languentem, quæ me mea fata gementem
 Coram astant reficis, motoq; ad carmina sensu,
 Tincta Pericleo aspiras mihi verba lepore.
 Nimirum officij hoc charo debemus amico,
 Thesea qui mente mihi constanter adhæsit,
 Rebus ut in lætis, sic duri in turbine fati.*

Ergo ibis sine me, patrias ergo ibis in oras

CHRISTOPHORE? à charo charus diuulsus amicos?
*Sicnè ibis sine me, nec te remorabor euntem—?
 Plurima sæpè mihi tecum collata recorde,
 Alter ubi alterius sermone silentia rumpens,
 Vel certare iocis, vel idonea dicere vitæ
 Gaudebat, lepidisq; fefellit tempora dictis.
 Seu nos Albiaci tenuere palatia Ludi,
 Candidus Aonijs quàm mons clarescit ab undis,
 Seu nos Istriadas iterum fors iunxit ad undas,
 Opposita infestis quàm propugnacula Turcis
 Stant mole ingenti, vallatisq; argere muris,
 Semper amicitia manserunt vincula nostræ
 Firma, nec hæc ulla lis improba luce diremit.
 Sæpè ergo optabo (si quid modò vota valebunt)
 Ne sic externis verser peregrinus in oris,*

Ut mihi non aliquem sors fidum iungat amicum.

*Fide mihi, atq; diu in clara explorate Vienna,
Auocat hinc rerum dum te status iste tuarum,
Christophore, in patrias felix proficiscere terras.
Hei mihi, quòd luri incumbens studioq; forensi,
Cogor, ais, medio demittere carbasia cursu.*

Vera quidem dicis: sed si florentibus annis,

Nec doctrina tibi nec rerum deficit usus.

Dum vigor omnis adest, solideq; in corpore vires,

Natura hac bonitate tua patriaq; tuisq;

Rebus consulere, & communem optare salutem,

Et magna est virtus, annisq; industria maior.

Nunc equidem exactis completur mensibus annus,

Ex quo argumento scripsi tibi carmen eodem,

Leucorea quando fueras digressus ab urbe.

Ergo quod optavi votis ardentibus illo

Carmine, in hoc rursum non est iterare necesse.

Nam neq; me certa fallunt presagia mentis,

Quin genus, & proavos, famamq; aquare paternam,

Christophore, exoptes summa connixus opum vi.

Restat adhuc unum, quod aperto dicere versu

Necdum animus iubet, at tacito sub pectore condit.

Quicquid id est, faustum, felix sit, & utile semper,

Quando aderit rerum meta expectata tuarum,

Tèq; DEVS quando fato meliore beabit.

EPITHAL: LEONH; LACKNERO, ET

*Tunc ego præ reliquis veteri gratabor amico,
In nōua consurgens sublimi gaudia versu.
Interea rapido rursum digressus ab Istro,
Atq; iterum patriam incolumis delatus ad urbem,
Vive sine invidia, molles feliciter annos
Exigito, & concors concordibus utere amicis.
Quicquid consilij, quicquid meditabere rerum,
Ex voto hoc animi fausto tibi numine cedat.*

*Plura aliàs optabo: vale incunde sodalis,
Atq; hæc quæ morbo partim meditata febrili
Sunt mihi, partim etiam ingrato stillante catarrho,
Venæ Pierios crassè oppilante meatus,
Carmina læto animo, dextraq; Hueb mere benigna
Accipe, quodq; facis, veterem constanter amicum
Dilige. Sic omni vias feliciter æuo,
Dulcia tranquille traducens tempora vita.
Iamq; vale, atq; tui serua Danielis amorem.*

LEONHARDO LACKNERO, ET HO-

nestilsiimæ scæminæ BARBARÆ, Casparis

Vvaltzhoferi relicte viduæ, Sponsis:

Epithalamium.

D*Um niue agri candent, glacie resolutus & Ister
Fertur in arua furens, rapit & secum obuia quæ.
Hic ubi turrite stant mœnia vasta Vienna, (quæ,
Fons*

Pons & ubi situs est, nuper diffractus aquis *Pons*:
 Tempore difficili hoc sacra noua fœdera tædæ
 Minabar fieri, sed causas scrutor ut omnes,
 Atq; animo dubio nunc huc, nunc diuidor illuc,
 Improvisa mihi roseo *Venus* afflitit ore,
 Nec dubium dictis sicq; ultrò affatur amicis.
 Tunc tuas, inquit, vates charissime, curas,
 Tempora nam tædæ sunt qualibet apta iugali,
 Nil ita difficile est, ut non mihi cedere possit.
 Non obstant rigida glacialia frigora *Brumæ*,
 Nec nocet effusa cœlestis *Aquarius* urna:
 Sæui hyemis quando, mihi tunc calor omnis adheret.
 Hinc nuper quidam sequitur dum castra *Diones*,
 Et breue carpit iter, pluuia correptus oborta,
 Obuius & cunctis recluso carcere ventis,
 Nescio quæ tostus circum præcordia flamma,
 Fluribus optabat calidum cor spargere lymphis.
 Quid non vincit amans? ardetis semper amantes,
 Sint licet emissæ ventorum è carcere *Cori*.
 Ardete: at vetitam de pectore ponite flammam.
 Vidi ego coniungi quos iungi nemo putabat,
 Abruptaq; fide, atq; abrupto fœdere amoris,
 Vidi sæpè mori multos haud numine dextro.
 Ergo agite & castam nutrite in pectore flammam,
 Qualis inest flamma his, quos mutuus afficit ardor.

Qui-

Quisq; colunt liciti veneranda cubilia lecti.
 Non hac flamma nocens, verum illa reciproca flamma
 Quondam autore Deo humanos diffusa per artus, (est
 Tunc ubi homo primus somno fuit excitus alto,
 Agnouitq; suo sumptam de corpore costam,
 Costam quam castam casto decet esse marito.
 Et nunc unanimes duo tali vruntur amore,
 Digni ambo longam & felicem degere vitam.
 Quos ego, quosq; Deus. Verba imperfecta reliquit
 Hec Venus, & tenues velut umbra recessit in auras.
 Fallor? ad Istriadæ hac num fataliter vndas
 Euenire mihi, ut thalamos LEONHARDE cupitos
 Sponsus inire paras, Sponsa præstante potitus.
 Fallor? an & prono dum sese lumine Titan
 Condit, & Oceanum inflexio temone salutat,
 Coniugium dictis vestrum solatur amicis
 Vir sacer, & dextram dextra coniungere mandat.
 Et iam pompa frequens stratis conuiuia mensis,
 Apparat, & dapibus mox sese oblectat opimis.
 Illic docta cohors, clarorum & turba virorum
 Coniunctim residet: media inter pocula mensa
 Quæstio de varijs oriturq; grauissima rebus.
 Hic verò calebs cætus sua proluit ora,
 Ingenti patera exhausta, victusq; Lyxo
 Attollit plansum, vixq; expectare potestas

Dum

*Dum liceat sumpta choreas agitare puella.
 Parte alia verbis inter se mussat amicis
 Matronarum ordo, virtute insignis & annis.
 Ponè sedet vultu pariter cultuq; decoro,
 Virgineus chorus, & nitidis resplendet ocellis,
 Purpureusq; color nixeo permixtus, honesta
 Eminent in facie, & toto diffunditur ore.*

*Ecce autem densis nox terram inuoluit ut umbris,
 Cinctus Hymen viridi (visu mirabile) myrto
 Improvisus adest, flagrante instructus & igni,
 Tadam inter Sponsum Sponsam portabat & ipsam.
 Vox volat: Hymen adest, linguis animisq; fauete:
 Hymen adest, eia: Sed vocem hanc supprimit Hymen,
 Ac medius graditur, flagrantem & ventilat ignem,
 Coniugio hoc gaudens, castumq; cubile recludens,
 Sponsum intra thalamos chara cum coniuge ducit.
 Ipse fores vigil observat, mœx claudit, & inde
 Tale facit carmen, foribusq; inscribit in ipsis:
 Corpore qui duo sunt, carne una & mente ligantur,
 Felices vivant, & amoris præmia portent.*

DE CONVIVIO DIE XI. SEPTEMB:

Anno 1573 Glogouix in Silesia habito: Ad
 Magnificum Dñ. Ioachimum à Bergk,
 Cæf. Maieit. Consiliarium.

Q Vando sub hesternæ tenebrosa crepuscula noctis,
 Ipse duos inter medius, Ioachime, sedebas,
 Parte tibi & dextra præstanti corpore adhæsit,
 Minguiciæ gentis decus, & nova gloria Caspar;
 Krakuuicius sed enim tibi adhæsit parte sinistra:
 Visus eram mundi velut amplo astare Theatro,
 Virtutum & speculo. Rerum experientia magna,
 Sic audita mihi, doctrinæ insignis & usus.

Nam modò me veterum Bizantia mœnia Thracum
 Cernere credebam, media inter & agmina Turcæ
 Seria pro nostro expedientem Casare iussa
 Minguicium, fama insignem & felicibus actis,
 Facundum cauta sermonem promere mente.
 Dum verò in Leges vastiq; volumina Iuris,
 Prudenti ingrederis, Ioachime, atq; ore disertio,
 Bartolus & Baldus, quosq; est nunc dicere longum,
 Visi astare mihi, & Legum dissolvere nodos.
 Tertius è vobis alter mihi visus Ulysses,
 Per mare, per scopulos, adituq; carentia saxa,
 Qui patrios rursum incolumis remeavit ad agros,
 Nobile Krakuuicio ducens à stemmate nomen.

Queris, utrum potius lautæ tot fercula cœna?
 An verò laudem dulci, Ioachime, lepore
 Sermones tinctos? Equidem laudatur utrumq;.
 Quantò at mens hominis mortali est corpore maior,
 Quan-

AD Dñ. IOACHIMVM A BERGK.

*Quantò etiam citiùs pereunt potusq; cibiq;
Tantò vestra etiam cœna maiora peracta
Colloquia esse puto, vino condita lepore.*

*Hæc, Ioachime tibi, cui dulcis nectaris instar
Verba fluunt, numeris volui perscribere paucis,
Cum Domino nunc quando meo hac versaris in Vrbe,
Quam flauus lentis Viadrus præterfluit undis,
Glogouiam dictam, vulgari at nomine Glogaw.*

*Viuite felices: à magno huc Casare missi
Difficilem causam & discors componere vulgus.*

AD MAGN. Dñ. CASPARVM A MIN.
G V I Z, cùm ex Senatu Imperij in Senatum Cameræ
Aulæ ascitus esset: & sub idem tempus Autor in Can-
cellariam eiusdem Cameræ receptus esset,
Anno 1574. Mense Martio.

HActenus Imperij memoranda negocia, Caspar,
Nomine Casareo tractasti, huc missus & illuc,
Te Bizantini bis vidit & Aula Tyranni,
Christiadum causam verbis egisse disertis.
Te Sueonum Regnum, te bellax Dania vidit
Composuisse graues cognato in sanguine rixas,
Quando mare in decimum bellis flagrauerat annum.
Gotha ubi capta fuit, captusq; ubi Saxo Viennam
Dux fuit abductus, vitamq; hic claudere iussus,

Supplicia immanes Centauri at digna tulere :
Arua Ducis capti, ditionem prorsus & omnem,
Tu partitus eras Legatus Cæſaris : inde
Tyrigetum è terris rediens felicibus aſtris,
Ecce nouo, Caſpar, decoratus honore viciffim
Ingredereſ Camera Aula Conſiliarius, illic
De Belli neruis, de viribus Imperijq;
Noctes atq; dies opus indulgere labori eſt.
Ingredere ô felix : ſed dum ſic numine fati
Reſ cadit, vt Camera tecum coniungar eadem,
Mixtus ijs, ſido qui pectore plurima iuſſa
Expediunt ſcriptis, ſecretaq; condere norunt,
Me, Caſpar, precor vt veteri digneris amore,
Nunc magis atq; magis. Quanto meq; altior extas
Conſilij pollens, & rerum prædiuſuſ vſu :
Tantò maior erit tua laus, tua fama per omnem
Didita paſſim orbem : minimum cùm maximus arte
Excultum at docta Phœbi amplecteris alumnum,
Qui tibi ſede loci, & Camera nunc iungitur vna.
Tecum ego nuper eram loca per longinqua proſectus,
Meq; tibi fidum in dictis factisq; probaui.
Marcomani Teſtes, Syluſq; Bohemia cincta,
Sleſia, Luſatia, & Viadrus, Sprea, Niſſus, Havelus.
Ergo tuiſ verbis ceu commendatus abundè,
Cæſaris aſſenſu arcanaſ Camera inter opellas

Nunc

AD Dñ. CASPARVM A MINGVIZ.

*Nunc tecum ingredior (passu tamen impare) Caspar:
Sic opto, hîc ambo longum ducamus ut aenum.
Tu consultando Camera de mole grauata,
Exhausta & Bellis per tot durantibus annos:
Ast ego scribendo Hungarici ad confinia Regni
Quæcunq; inter se statuet mandata Senatus:
Ne desit quidquam quod Belli postulet usus,
Quisq; sua & maneat miles statione fidelis.
Quod si Fata diu te fortè hîc viuere nolint,
Et Sprea te inbeat patria in ditione manere,
Hocq; graue officium durumq; relinquere munus:
Me inbeant etiam tecum hinc discedere Fata:
Huncq; grauem meliore statu mutare laborem.*

AD ILLVSTREM ET MAGN. DOMINUM
Richardum Strein, Baronem de Suuarzen-
navv, &c. Cæs. Maiest. Consiliarium, &
Camæræ Aulæ Præsidem.

*C*Um puer Alsatias olim esses missus in oras,
Turris ubi nubes se vertice tollit in altas,
Miraculum Mundi octauum quæ dicitur esse:
Sturmus erudit, docta teq; imbuuit arte,
Miratusq; tui ingenij præstantia dona,
Naturam docilem, & mores grauitate politos,
Te sibi conuictu, assiduo coniunxit & usu.

*Inde viri tanti primis imitator ab annis,
 Argutè, doctè, scitè, purè omnia scribis,
 Atq; in verborum breuitate est copia diues:
 Talia Nestorinus animus te, Streine, docebat.*

*Ipse ego qui fueram Argentina tempore eodem,
 Te iuuenem vidi multos precedere tantum
 Doctrina, ingenio, quantum Sol anteit ignes
 Lumine cœlestes: Et quantò creditur esse
 Sol terra maior, tanto quoq; maior haberi
 Nobilitas debet, qua doctas excolit artes,
 Atq; humanarum rerum sibi comparat usum.*

*Consilio ergo graui Camera te præsicit Aula
 Maximus Æmilius: te Præsides cuncta geruntur,
 Quacunq; in tantis Bellorum motibus usus
 Postulat armorum, ne desit copia nerui.*

*At dum Saxonici huc veni nuper ab oris,
 Cessantiq; Scholas, & doct'a intrare Lycæa,
 Paulatim ut discam seruire, & munia obire,
 Fac me, Streine, tuo nunc amplectare fauore,
 Dum fruor imposito mihi munere, dumq; manebis
 Præsēs in hac Camera: nam moles maxima rerum,
 Streine, tuis humeris incumbens, corporis omne
 Robur, & ingenij vires prosternet, & auum
 Ante diem rumpet, (tua quæ natura videtur.)
 Hoc nisi dimissus discedas munere felix.*

Inter-

*Interea vine, ô longa dignissime vita,
Streine, decus patria: Musarum dilige alumnum,
Prussia quem genuit: qui te florente sub ævo
Miratus iuuenem est: sed nunc veneratur adultum,
Commendatq; tuo sese, & sua cuncta, favori.
Iamq; Vale longos, vir præstantissime, in annos.*

CARMEN FVNEBRE, IN OBITVM
Illustris ac Magnifici Domini, Domini Eccij Comit-
tis à Salmis & Neuburgo ad Oenum, Sac. Cæs. Mtis.
Consiliarij, Comitisq; quondam Posonienſis, ac su-
premi lauriensſis Capitanei: die 7. Iulij Anno 74.
defuncti: cuius funus mense Februario,
Anno 75. Viennam delatum est.

Ergo etiam cineres atq; Eccî busta videmus,
Magnanimi heroïs: subito quem funere raptum
Mars dolet: & posita bellax gemit ægide Pallas.

Occidit heu, Geticæ quem non potuere phalanges
Sternere, quanquam astu atq; infestis sæpius armis
Cadem intentabant, & fraudes sæpe struebant.
Consilijs pollens, aduersos acer in hostes,
Inq; bonos comis fuit. Hinc nos inter, & hostes,
Pannonias latè est eius laus sparsa per oras.

Scilicet in natos maiorum exempla redundant:
Fortibus eq; viris præstantes Marte creantur.

Qua-

CARMEN FVNEBRE, IN OBITVM

*Qualis enim quāntusq; fuit pugnacibus armis
Nicoicos quondam Salmienſi ſanguine natus?
Quem tremuere vnda Ticini: regia quando
Huius in inuictam venerunt lilia dextram.
Vir magnus bello atq; animo. Qui vim tulit omnem
Fortior, obſeſſam ac defendit ab hoſte Viennam.*

*Ille acies inter, diſiectosq; aggere muros,
Viderat vt mediis penè in penetralibus hoſtem,
Ingentes vires ingentia vertit in arma,
Inuictosq; animo conſertum reppulit agmen.
At ita dum toto connixus corpore denſos
Stat cuneos contra, allapſi de vulnere ſaxi
Concidit, & moriens victo palmam abſtulit hoſti.
Sic perit: pugnaq; ingens fuit uſus in illa.*

*Huius vt ad ſeros extaret fama nepotes,
Quà ſunt vallata ſita propugnacla Viennæ,
FERDINANDVS CAESAR caſam de marmore tumbam,
Dinam ad Dorotheën, ſacra conſtruxit in ade.*

*Hic calata vides diuerſis bella figuris,
Atq; oppugnata olim mœnia rupta Viennæ.
Hicq; per æternum eſt vnum & commune ſepulchrũ
Salmiadum: hic tumulo omnes componuntur eodem.*

*Hic quoq; Nicoles requieſcunt illius oſſa,
Qui patria virtute, & fortibus haud minor armis
Patre ſuo fuerat: Cum Dravo ſumme Sauus*

Teſtis,

Testis, & exuvie denictæ ex hoste rebeli
 Sæpè reportatæ. Exincti vestigia patris
 Eccius & bello est magnis imitatus & ausis.
 Pectoris intrepidi miles, qui mente manuq;
 Cesserat heroùm nulli: Sed ad ardua natus,
 Quoslibet aduersos tulit imperterritus hostes.

Namq; ut atrox agmen nostris inbianerat oris,
 Pannonij latè incurfans confinia Regni,
 Sigethum oppugnans, horrendum & monia quassans,
 Plurima virtutis dedit hic Comes argumenta.
 Quæ nouère animæ hostiles, manesq; vagantes
 Casorum, & tristi quondam sub Marte cadentum,
 Tunc ubi tormentis Tattam muralibus, ac vi
 Armorum ingenti expugnans Comes, ampla trophæa
 Rettulit, atq; hostes inter tot stragis acervos
 Vitam exhalantes undanti in sanguine vidit.
 Wesprinium, atq; alias partes, tulit exitus idem:
 Ut jormidandum Comitibus foret undiq; nomen.

Ille suis etiam maiora est viribus ausus,
 Danubius memori recolit quæ sæpius unda,
 Quæq; suam laudem & successum fortè habuissent,
 Nè facta, & varia exuperasset opinio mentis.

Ergo hostes inter, nosq; inter fama superstes
 Illius est: & de tam magno milite restat
 Laus, honor, & totum quæ gloria compleat orbem.

IN OBIT: Dñ. ECCII COMITIS A SALMIS, &c.

*Huius adhuc restant gemini, duo lumina, fratres,
Quorum alter donis virtutum illustribus auctus
Iulius, & generis splendori insistit, & arte,
Nil prius ingenua ducens, hos ambit, & ornat,
Ingenium quorum studijs incumbit honestis.
Alter, Nicoleo cui nomen fata dedere,
Implicitus multis Diuo pro Cesare curis,
Bellica consilia & grauiora negocia tractat.
Ambo animis, ambo insignes virtutibus amplis,
Longa ambo. vita & Romano Cesare digni.*

*Quando sed hoc funus luctu comitamur acerbo,
Reliquiasq; Eccei tumulo sociamus auito,
Vos viui extremum extincto præstetis honorem;
Et tumulo astantes hæc mecum effundite vota.*

*Saluete illustres animæ: in cælumq; recepti
Salmiadum manes: dum floret clara Vienna,
Dumq; in Dorotheës templo commune sepulchrum
Stat generis vestri: donec fluit vnda Mosella,
Vester Salmo vnde Isriadas migravit in undas,
Semper bonos, vestrumq; decus, laudesq; manebunt.*

CL. V. HVGONI BLOTIO I. C. CAES:

Maieſt. Bibliothecario, Sponſo: & Barbaræ Ober-
ſpergeræ: Thomæ Sibenburgeri relictae vi-
duæ: quartas nuptias repetenti:

EPITHALAMIVM.

Spon-

Sponsus loquitur.

*S*Æpè animo dubio sensa in diuersa traherbar,
 Qualem coniugio Uxorem mihi ducere vellem,
 Res siquidem grauis est uxor. Ducamne puellam?
 Illa meos mores quamuis addiscere posset,
 Attamen apta mihi non esset forsitan illa.
 An viduam? Domina hæc vult dici, vultq; timeri,
 Et parere assuevit mage, quàm parere marito.
 Num vetulam? Posset diues vetula utilis esse,
 Si Subitò moriens Eopes mihi donet Eaurum:
 Sin vitam duram longos producat in annos,
 Quis patienter anum rugosaq; perferat ora?
 An cupiam pauper ditem? Non. Maior haberi
 Me volet, atq; aliquid me contra semper habebit.
 Ergo inopem? quid inops opis afferet? hanc quoq; nolo.
 Multiloquam? Mulier verbosa est res odiosa.
 Pauciloquam? nequit hæc letum exhilarare maritum.
 Formosam? insidias formæ struit ipse Cupido.
 Deformem? ingratham cupiat quis ducere pœnam?
 Fecundam? illa domum multa mihi prole grauabit.
 An sterilem? sterili decus extat in arbore nullum.
 Prodigam? erit magno mulier mihi prodiga damno.
 An parcam? Parcæ moriens Parca omnia linquet.
 Humanam? humanis capiuntur corda loquelis.

Nunquid inhumanam? hanc horrebit quilibet bespes.
 Ornata? magnos sumptus ornata requirit.
 Sordidam? erunt sordes huius mihi nausea magna.
 Audacem? ad facinus quoduis est pronior audax.
 An timidam? timor est naturæ ignobilis index.
 Religione mihi diuersam? Res mala, iuncti
 Cum duo carne una, Fidei discrimine pugnant.

Sic cupiens uxorem ubi cuncta expendo futura,
 Sensibus ambiguis nunc huc, nunc diuidor illuc:
 Ac nisi sanctum prima usq; ab origine mundi
 Hoc vitæ genus esset: niq; hoc, Christe, probares
 Coniugij vinclum: Quis libera subdere vellet
 Colla iugo? Sed enim quia sic est utile nobis,
 Sicq; tibi visum cæli terraq; potenti,
 Millibus in multis numero quam deligo ab omni,
 Quam volo, quam quero, quam solam diligo & vnâ.
 Da mihi Christe PIA M: PIA sola est optima coniunx.

Aenigma ad Sponsum.

Plena iam tua Sponsa gaudiorum,
 Te fidum quod habebit, optimumq;
 In vita Socium: viro potenti.
 Quod iungit thalamum tibi potentem,
 Quaeso dic mihi nunc, amate sponse,
 Quæ res gaudia copiosa
 Sponsa perferet? Optimum, & potentem.

AD HVGONEM BLOTIVM.

*Te Vatem memorabo: tuq; habebis
Optimam sociamq; prepotentem.*

Ad eundem de obitu Vxoris, cum qua non
multos Menses vixerat.

N*uper ut ambigua ductus ratione fuisti,
Quæ tibi sponsa foret thalamo ducenda iugali,
Venerat in mentem diues vetula, hanc cupiebas,
Conditione tamen sub certa: sic citò cedens
Rebus ab humanis, tibi gazas linqueret amplas.
Audisti omnipotens tua vota: En vix ubi Menses
Præterière nouem, tua coniunx mortua, Bloti, est,
Quæ iam facta fuit rugosa senilibus annis.
Et quia fidus eras vir, nocte dieq; paratus
Officium præstare tuum, tibi millia nummum
Fulvorum liquit viginti, pluraq; dona,
Ut iuuenem possis sine magna dote puellam
Dacere, & effætis annis conferre iuventam.
Desine flere igitur, Bloti: Tibi coniugis ista
Mors lucrum dedit: atq; in funere sænore gaudes.*

AD IOANNEM ALPHONSVM CA-

staldum, Cæf. Maiest. Aulicum: de
Symbolo eius,

VBI AMOR: IBI DOLOR.

N Unq̃ solus Amor: Dolor hunc comitatur, & vl-
 Subsequitur, tacitoq; remordet pectora luctu. (trò
 Sic iuuat aspectus formosa sæpè puella,
 Et nocet aspectus formosa sæpè puella.
 Sic gaudet virgo si quem sibi iunxit amantem,
 Hac eadem mæret si quem sibi iunxit amantem.
 Esse quis hoc credat? Non longè exempla petantur,
 Sunt multa in promptu, humana sunt obuia sorti,
 In quas cunq; velis sensus defigere terras.
 Sæpè ubi flagrat amans, & ceco carpitur igni,
 Ipse oculis cassus puer, instructusq; pharetra
 Aduolat, & motis alato in tergore pennis,
 Saucia transfigit volucris duo pectora telo,
 Insolitos faciente ignes: Hinc feruidus ardet,
 Ut voto potiatur amans, & virgine amata:
 Nulla quies animo, flammis exaestuat imis:
 Non secus ac rapidis cùm Cernus solibus vstus,
 Et sitit, & gelidas desiderat ægrior undas.
 Seu stat amans, votis charam suspirat amicam:
 Seu sedet, infixos versat sub pectore vultus.
 Vidi ego non rarò late inter pocula mensæ,
 Diuersos diuersa mouentes pectore in imo,
 Atq; aliquos hilares multa ore efferre faceta:
 Vidi alios contrà demisso lumina vultu
 Flectere, & ex imo suspiria ducere corde.

Gaudia

Gaudia letus amat, sequitur sed tristia tristis.

*Par est anxietas in amata sapè puella,
Dum dolet, & vulnus venis alit agra sub imis.
Illa animum in partes rapit has nunc rursus in illas,
Ut cupidis aliquam furtis excogitet ansam,
Qua voto chari succurrere possit amantis,
Mutuaq; alternis toties agat oscula labris,
Donec victa calore, & pulso à corde timore,
Implicita heu tandem membris inuenilibus, ipsum
Ludat opus Veneris, nimijs seq; aggrauet orsis.
Verùm ubi nulla datur votum hoc explere potestas,
Et ratio vetat, aut inhonesta cubilia factum
Dissuadent, animusq; ardorem agnoscit iniquum,
Multaq; sunt vetitis admista pericula votis:
Tunc dolor, & fremitus, lachrymarum & larga fluentia,
Triste necant pectus, singultans guttur & angunt.
Et iam mallet amans auersis durus ocellis
Candida formosa nunquam vidisse puella
Membra, vel argutis nil se tentasse loquelis.
Illa etiam infixas optaret ponere flammis,
Qua ponat non arte videt, ratione nec vlla:
Dum dubitant ambo, & luctus & gaudia miscent,
Insidias illis mira struit arte Cupido.
Quid non ille potest? audaci pectora motu
Furtim implet, subditq; animos ad cuncta viriles,*

Pro-

AD IOAN: ALPHONSVM CASTALDVM.

Promittitq; locum amborum qui occultet amores.
 Conueniunt ambo, tuta absconduntur in umbra,
 Nec mora, procumbunt: Et mox quod mutus ardor
 Efficit, expletis defessi in amoribus haerent.
 Quæ placuit brevis illa fuit, nec longa voluptas:
 Nunc tædet, factumq; oculos nunc territat ipsos,
 Plurimaq; exoritur variorum causa dolorum,
 Quos longum memorare foret: sunt obuia passim
 Diuersis exempla modis, nec simplice forma.

Ergo pharetrati cui seuæ Cupidinis arma
 Insidiasq; parant, Et amorum vincula neclunt,
 Rerum usu vario, exemplisq; edoctus in ipsis,
 Cautior insidias discat præuerrere tales.
 Plena mali res est amor, Et nocitura voluptas,
 Omnia si reputet, si cogitet omnia amator,
 Nil amor est aliud, dicit, nisi dulce venenum.
 Mutua suspicio in cordis radicibus haerens.

Sæpè timet virgo, ne spe lætetur inani,
 Neûe aliam iuuenis sibi quærat fortè puellam.
 Hic quoq; suspecto malè si confidat amori,
 Et timet, Et dubius sensa in contraria fertur,
 Ne statione sua pellatur, neûe repulsam
 Passus, in ora vagi incurrat, ceu satula, vulgi.
 Successore nouo pulsus prius exit amator.
 Idq; ita dum metuit sensus tunc voluit Et illuc,

Vir-

*Virgineosq; artus limis obseruat ocellis,
Ne pede furtiuo det amoris signa recentis,
Flectere neu possit transuerso lumina vultu,
Neue alij cuiquam nutu signisq; loquatur,
Signa sua mentis qua clam Venus edere suauit.*

*Deniq; mille in amore dolores, mille querela,
Et lachryma, & planctus, multisq; obnoxia curis
Gaudia, & infausto mors omine sepe petita.*

*Quisquis habes igitur fallacis Symbola Amoris,
Hac legito, & monitis promptus pareto benignis,
Nec graue sit nostras aliquantum audire Camœnas,
Quod pietas iubet, & quod rectum suadet & æquum.
Hoc sequere, inq; isto vestigia tramite fige.*

*Disce inconcessas odisse & spernere flammæ:
Matris Aïdalæ vitare pericula disce.
Exitus in Fato est. Casus perpende futuros
Quisquis amas: quia nil Amor est, nisi tristis amaror.*

Adeundem, quinque Amoris linæ.

D*Vm te senus Amor, Castalde, huc vrget & illuc,
Multaq; transfixo sub pectore tela recondis,
Vt possis dulces explere Cupidinis ignes:
Præcipiò summis connitere viribus hortor,
Ut videas aliquam prona tibi mentis Amicam,
Aspicias illam, suspires semper in illam.*

G

Inde

IN OBITVM LAVR: ZIMMERMANNI.

*Inde ubi fortè locus cupidisq; occasio votis,
Tange manu, tactuq; nota quòd amore calescas.
Quin etiam blandis tibi flectere vocibus illum
Cura sit, alternis miscere & verba loquelis.
Oscula si dederis, dabit hæc tibi & oscula rursus,
Victa cadet, parere & pariter parère parata.*

IN OBITVM LAVRENTII ZIM-
MERMANNI, Iuris vtriusque Docto-
ris clarissimi.

Sic igitur moreris: sic, ô clarissime Doctor,
Occidis: atq; tua nos fractos morte relinquis
Communi in luctu. Te coniunx luget ademptum,
Femineis totas replens plangoribus ades.
Huic, ubi vitalis tibi sensum sanguis abibat,
Et calor in vacuas è corpore cesserat auras:
Chara vale coniunx, dixisti. Hæc plura loquentem
Non tulit, osq; impressatoro: Dilecte marite,
Ergo quoq; afflictam me dura in sorte relinquis,
Dixerat: inq; sinum lachrymas effudit obortas,
Semianimem charis nequicquam amplexa lacertis.
Stabant, & Dominum turbato corde gemebant.
Serui infelices: properataq; fata dolentes.
Ipse ego cùm præsens horum spectator adessem,
Pectore suspirans rorantia lumina terfi:

Iamq;

Iamq̃ illas lachrymas hæc mœsta in carmina verto:

Quos tibi doctorum fundam doctissime versus?

Quasq̃ feram exequias? aut quæ funebria solvam?

Raptus es, heu, pheretrumq̃ tuum, tumulumq̃ recentẽ

Attonita videt Ister aqua: Respublica mortem

Incusat, defuncte, tuam: Aonidesq̃ Camæna

Pro versu tristem contexunt undiq̃ pallam.

Te Themis edocuit sanctarum oracula Legum

Solvere, & in dubijs litem decidere causis.

Ingeniosus eras, Iurisq̃ peritus & æqui,

Iudicio dexter promptusq̃. Hæc omnia tecum

Vna dies rapuit. De te tamen extat adempto

Fama memor, totum quæ laudibus impleat orbem.

Venisti ad metam, miseri ad quam tendimus omnes:

Portum inuenisti, & patria nunc vivis in illa,

Electi in qua omnes summum stant ante Tonantem.

Nostre ubi mox vitæ suprema aduenerit hora,

Illic te vinum viui cernemus, & illic

Omnes aternæ capiemus gaudia vitæ.

EXEQVIAE, TIDEMANNO KLEIN.

FELDIO, Dantiscano: Sac. Cæs. Maiestatis

Aulæ familiari: immatura morte

Prærepto.

Sic igitur miseri dubia defungimur hora:

*Sic spe decidimus nostra, & Mors falce recidit
Nostraque, nosq; ipsos: Ceu prata per herbida messor.
Manè secat florem, quem ros sub nocte creavit.*

*Ante dies paucos quem sanum credere vidi,
Et dixi, huic plenum stat firmo in corpore robur,
Occidit ante diem viridi KLEINFELDVS auo.
Occidit ah, & de tam grandi corpore restant
Reliquia exsangues, & nil nisi triste cadaver.*

*Nota viri virtus: nota experientia rerum,
Ingeniumq; sagax, felix, & ad omnia promptum.
Quàm subito vacuas hac cuncta abiēre sub auras?
Gluma velut, ventis lusus, pulvisculus, & nil.
Hic vitæ nostræ status est: durabile nil est
Rebus in humanis. Felix qui numine fretus,
Christe, tuo, misera benè claudit stamina vitæ.*

*Ergo etsi iusto percussi corda dolore,
Flemus, & exanimum mæsti comitamur amicum:
Ponimus hunc tamen ex causa meliore dolorem.*

*Namq; inter gemitus, & singultantia verba, (tos
Dum luctantem animam, atq; oculos in agone graui-
Tidmanni aspicimus, Christumq; in vota vocamus.
Christe salus hominis: tu Christe redemptio nostra,
Fia ades, atq; animam morituri suscipe serui
Istam, istam, istam animā: Vitam hac in voce reliquit,
Atq; animam in gremium summi patris exhalauit.*

Quis

IN MVSICA MODVLAMINA SPATZII.

*Quis pro vita ista non cælum malit, & optet?
Summa ubi sumemus rediuvina gaudia vita.
Tandem ergo finem lachrymis imponere discant,
Sanguine quotquot erunt coniuncti, quoiquot amore.
In morte hac lucrum est, & in ipso funere scenus.*

IN VARIA MVSICA MODVLAMI-

na ab ALBERTO SPATZIO Noribergense colle-
cta, & ad Testudinis vsum suauiter ac-
commodata, Carmen.

Dulce Dei donum est concentus plena sonori
Musica, quæ pulsus pacato à pectore curis
Mulcet sæpè Deum, mortalia cordaq; mulcet.
Fama fidem hinc fecit, motis ad carmina nervis,
Threijcium vatem manes venisse sub imos,
Et totum Infernum fidibus mouisse canoris.
Nec solum manes Erebi: sed creditur idem
Concentu traxisse suo sylvasq; ferasq;
Manibus ergo Erebi ne quis sylvis hæc feris hæc
Durius esse queas, diuinam amplectitor artem,
Qua nihil est quicquam in vita incundius omni.
Delectent alios variae certamina luctæ,
Dum pugnam intentat sparsa gladiator arena,
Delententq; alios quarumvis gaudia rerum,
Mî placeat resonas percurrere pollice chordas,

Fallere & ingratas leta Testudine cūras.

Hoc facit egregijs Musarum dotibus auctus
 SPACIVS ALBERTVS, quo non incundior alter:
Tangere fila Chelys celeri resonantia dextra
Novit, & ex sese vario modulamina cantu
In medium profert genuina industrius arte.
Nil Italus fingit, nil Tento, nil quoq; Gallus
Concentu egregium, Cythara quod ludere docta
Albertus nequeat: quin transfert omne quod offert
Charta haud visa prius: de se quoq; plurima miscet.

Huic igitur meritò faueant iuvenesq; senesq; ,
Quos varia oblectant dulci modulamina Cantu.
Hoc verò quisquis studiosa mente volumen
Collectum cernis, suauem miraris & artem,
Alberto grates dic, huicq; precare salutem,
Felicem & vitam, & longum Testudinis vsum.

AD FERDINANDVM FL: F: GRIES-
 BECCIVM à Griesbach: de itinere ex Aula
 Cæsarea, in Bohemiam, Silesiam,
 & Lusatiam.

Qua legis, Hermannii sunt carmina pauca Borus-
Irriguas Mulde condita propter aquas: (s)
Propter aquas Mulde, mediam qui diuidit Urbem,
Cincta racemiferis quæ iacet ima ingis.

Hæc

AD FERDINANDVM GRIESBECCIVM.

Hæc ubi solus erat quondam sine nomine campus,

Nullus & huic murus, fossa nec ulla fuit:

Mole sua crescens, à primo limine nomen

Voce Bohemorum Praga vocata tenet.

Ecquid adhuc memor es veteris, Ferdnande, sodalis?

Nullus an Hermannii iam tibi restat amor?

Forſan in hac etiam quid agam regione requiris?

Quam iuga, quam denſum cingit ubiq; nemus?

Accipe. Crescendo implevit ter cornua Phæbe,

Sol tria iam rapidus ſigna peregit equis:

Sum quando Austriacis (nam vera fatebor) ab oris,

Cum Domino longas iuſſus inire vias.

Minkuicij nomen tenetis: præſtantius illo

Vixq; tulit maius Nobilis ordo decus.

Ergo ubi Danubij trifidum ſuperavimus amnem,

Qui munit muros, clara Vienna, tuos:

Marcomanos tranſimus agros: atq; inde proſecti,

Ingredimur latum per iuga celſa nemus.

Structuram eximij hinc pontis ſuperavimus amplam,

Qua coëunt ciues, Regia Praga, tui.

At ſera ut recipit nos Boheſlavia nocte,

Qua monte inclufas Ifara torquet aquas:

Imus prærupti ſublimem montis in arcem,

Qua vetus à Thebis nobile nomen habet.

Carolus hæc Baro nos Biberſteinus arce

Exci

AD FERDINANDVM GRIESBECCIVM,

*Excipit: hic longa cogimur esse mora.
Causa moræ Dominus, qui Febri afflictus iniqua,
Non valuit ceptas continuare vias.
Letior at nobis ut nona Aurora refulsit,
Pergimus inceptum carpere rursus iter.
Ac tandem optata portus intrauimus Urbis,
Diuidua Sueuus quam pater ambit aqua,
Quem vulgò Sueuum quondam dixere priores,
Dictus ab indigenis nunc Sprea nomen habet.
Vitisferi colles (quod rarum ibi) mœnia cingunt:
Sic Sprea Sprembergæ nomen habere dedit.
Hinc per Silesiæ Saganam proficiscimur urbem,
Cui iungit socias Pobra propinquas aquas.
Ad viadri demum celebrem requieuius amnem,
Quæ iacet in plano condita Gloga solo.
Non decet effari his tractatum quid sit in oris;
Multa silere iuuat, dicere multa nocet.
Sat mihi sit visas breuiter percurrere terras,
Hoc quoq; propositum carminis huius erat.
Ergo Görliciam regressi intrauimus urbem,
Quam prope vicinis Nissa susurrat aquis.
Inde Bohemorum rursus iuga scandimus alta,
Atq; per abruptas cogimur ire vias.
Peruehimurq; omnes populose ad mœnia Praga,
Mœnia secundo quàm benè iacta solo?*

Hæc

AD FERDINANDVM GRIESBEC CVM.

Hac igitur moror hac vates ignotus in urbe,
At notus doctis (testis es ipse) viris.
Me nouit Rhenus, Rhodanus me nouit, & Ister,
Et Nicer, & clavis notior Albis aquis.
Tu mihi sed fueras longè notissimus vnus,
Ferdnande ô anima pars benè magna mea:
Quando frequentabas clari docta atria Ludi,
Quem regit eloquio Sturmius ille suo,
Sturmius eloquio pollens: Cui nectaris instar,
Dulcia facundo verba lepore fluunt.
Hoc simul vt mecum sub Præceptore solebas,
Ferdnande, Aonijs inuigilare choris:
Multa mihi dederas manifesti signa fauoris,
Inq, tuo nullus pectore fucus erat.
Te namq, ingenio finxit natura benigno,
Ingenua vt ducas nil bonitate prius.
Ergò tibi, Alsatijs iam discessurus ab oris,
Supremum volui dicere quando vale,
Rorabant lachryma (benè namq, recordor) oborta:
Sic venit è socij sæpè dolore dolor.
Hæc ego dum recolo, & mecum, Ferdnande, reuoluo,
Ante oculos videor te mihi stare meos.
Nam velut ex animo te complectebam amicum,
Sic animo infixus totus es vsq, meo.
Qui Pragam liquidis Mulda interlabitur undis,

H

Antè

Antè Padè Ausonias flumine tanget aquas,
 Antè Nicro Viadrus, Viadro miscebitur Oenus,
 Antè suis Ararim Vistula ducet aquis:
 Quàm, Ferdnande, tui capiant me obliuia: quàmq̃
 Instabili dicar præditus esse fide.
 Te decet econtrà veteris meminisse sodalis,
 Qui tibi non minimo iunctus amore fuit.
 Hoc Carolum fratrem decet: hoc quoq̃ te, Tulechoni:
 Nam fueras anima pars quoq̃ magna mea.
 Te ductore ambo fratres ignota petebant,
 Et procul à patrijs dissita regna focis.
 Te ductore iterum studijs & moribus aucti,
 Ad patrios salui iam redière lares.
 Viuite, & ò iuuenes stirpi decus addite vestra,
 Solamen cani viuite dulce Patris.
 Dumq̃, subit vobis sensim maturior ætas,
 Et fugiunt anni more fluentis aquæ:
 Virtutem, iuuenes, è vestro discite Patre,
 Plurima virtutis qui documenta dedit.
 Efficiate, illius vestigia clara sequentes,
 Floreat ut vestra Nobilitatis honos.
 Ecce sed hac celeri dum crescit Epistola versu,
 Omibi non dubia cognita corda fide:
 Nescio quæ fama inuitas mihi perculit aures,
 Vos gerere in vidua tristia signa domo.

Mem-

Membræq; sopita, Dijs visa morte, Parentis
Vos patrio nuper contumulasse solo.
Et doleo, Et iusto vobiscum lugeo planctu:
Solamen tantis hoc tamen addo malis:
Non amissa Parens, sed eò premissa quòd esse
Creditur, aeterni sunt ubi Regna Dei.
Et quòd mox illam simili quoq; morte sequemur,
Cælo animam dantes, flebile corpus humo.
Dum breue vita bonum nihil est nisi puluis et umbra,
Dum nati hac misera conditione sumus:
Cælesti vitæ quis vitam præferat istam?
Quis patriam patrio præferat hancq; polo?
Illic iuncti omnes aeternæ munere vitæ,
Electi viuum stabimus ante Deum.
Ergo grauem, tuuenes, animo deponite luctum,
Quem capere è Matris funere cogit amor.
Illi parta quies: nobis mala multa supersunt,
Donec Et hæc letho finiat una dies.
Interea memores fati sortisq; futura,
Hoc miserum vitæ quisq; feramus onus.
Hæc placuit celeri vobis perscribere versu,
O iuuenes vera Nobilitate sati.
Vos memores veteris si forsitan estis amici,
Ista voluntatis sumite signa mea.

Pragæ Bohemorum Anno 1573.

H 2

M.LV-

GRATVLATIO

M. LVDOVICO BRINNERO, TYRO-

politano, cùm primitias Sacerdotalis dignitatis

Viennæ Austriæ Anno 1574. Mense

Ian. celebraret,

GRATVLATIO.

D*Um Ludouice olim dulces es natus in auras,
Atq; salutifera perluereris aqua:
Te tulit è sacro Illustris Baptismate Lasco,
Quem celebrem factis plurima Regna sciunt.
Ipse tuus genitor virtute insignis & arte
Vir fuit, antiquæ Relligionis amans.
Dilectus Lasco, gratus quoq; ciuibus ipsis,
Prefectus chara dum fuerat patria.
Hunc Ludouice tibi, teneris crescentibus annis,
Sustulit ut rabida Parca senera manu:
Ingenuæ Mater puerum te consecrat arti,
Fœmina quæ multo prædita honore fuit.
Ergo te Albiaci excepere theatra Lycæi,
Teq; suis docuit Lipsia clara Scholis.
Ast te ita turbatis prius Ister lauerrat undis,
Sic mansit prisca relligionis amor:
Leucoris ut pura te non mutauerit unda,
Mensq; antiqua tibi, quæ fuit ante, manet.
Doctior ergò redis, & priscis auctior ausis,
Præditus & rara vir pietate manes.*

Raraq;

*Raraq; simplicitas tibi, rara modestia mentis,
 Et mores rara cum granitate tibi.
 Prasule Strigonij tu Iudice dignus haberis,
 Qui doceas summi dogmata sancta Dei.
 Maxima laus, Ludonice, tua est, Et gloria magna,
 Quando vides tanto te placuisse viro.
 Nempe is facundo doctoque Verantius ore,
 Legatus est multas visus obire vices.
 Hinc charus Regi, cui proximus esse putatur,
 Hinc Deum merito Pannonis ora colit.
 Iudice tu tanto Pastor, Ludonice, crearis,
 Turbatas Christi qui modereris Oves.
 Primitias igitur celebras, Brinnere, sacratas,
 Hic ubi stat muris clara Vienna suis.
 Missifica si deinde Papa vis esse Sacerdos,
 Missam fac missam, si cupis esse sacer.
 Tempore mutato rursus mutaberis olim,
 Quicq; es nunc Mystes postea Miles eris.
 Tamq; bene afflictum Christi servabis Onile,
 Quam verè ex animo est Missa peracta tibi.
 Ludere si gaudes, sacris illudere noli:
 Ferre iocum nescit vindicis ira Dei.*

ENCOMIUM

CASPARO à MINKVVIZ, SAC. CÆS.

Maiest. in Camera Aulæ Confiliario.

Quid strepit Invidia? et clavis obmurmurat ausis?
 Obliquè & magnos punit iniqua viros?
 Maiorum antiquis quisquis natalibus ortus,
 Integer ingenua vivit agitque fide,
 Virtutemque colit: famam feret ille perennem,
 Tabescente ipsa crescet & Invidia.
 Videtrix Invidiæ Virtus: hæc sola malorum
 Luida viciatrici deprimit ora pede.
 Hanc colit, hanc sequitur, stirpemque exornat auitam,
 Minuicæ Caspar Nobilitatis honos.
 Scilicet in natos maiorum exempla redundant,
 Et generis sequitur semina quisque sui.
 Si quis id à primo deducat stipite, dicet,
 Annos nongentos hoc vixisse genus:
 Quo cum sæpè ipsi Comites, ipsique Barones
 Iunxere agnata vincula amiciciæ.
 Nec fama obscura est, inter Regesque Ducesque
 Gessisse officio maxima quaque suo.
 Hac ortus stirpe Ernestus quoque gesserat olim
 Ulstandus fida Danica sceptrâ manu.
 Si memorare voles, vel avos, proavosque, atavosque,
 Quos è Drenensi linea stirpe trahit.
 Auratos Equites cognosces ordine longo,
 Qui Bello insignes, quique fuere toga.
 Ut taceam multos, viget, æternumque vigebit

Caspar

Caspar, quem virtus summa sub astra vehit.
Omnia qui peragrans Europæ regna potentis,
Nomen ab externo clarius orbe gerit.
Ille Asia vidit populos, quosq; Africa tellus
Vsta sub asiduo lumine Solis habet.
Illum mirati cum Drauo, Sauus, Et Ister,
Euxini nigras qui maris intrat aquas,
Quando adiens veterum Bizantia mœnia Thracum,
Cæsareo munus nomine grande tulit.
Aspicias antiqua quicunq; insignia gentis,
Singula cum causis noscere disce suis.
Aurea distincta est niueo, nigroq; colore,
Alter Et alterius cuspide terga ferit.
Obuia res odijs Virtus, stimulisq; nigrorum,
Exuperat niuens tela sed atra color.
Ille ut nocturnas inter nitet Hesperus umbras,
Virtutis lumen splendidioris habens.
Auratos Equites galea aurea denotat ipsos,
Militia magnum qui meruere decus.
Qui supra galeam bicolor globus eminet altè,
Virtutum speculum continet ille globus.
Mixta rubedo notat quorum per vulnera virtus
Non timuit tristem sæpè subire necem.
Quid sibi vult fixa in supremo vertice crista?
Crista petens pennis nubila summa suis?

Sub-

IN ARCEM ALTENBURGENSEM.

*Sublata in cœlum plaudentibus euolat alis,
Minkunicia gentis nescia fama mori.*

IN ARCEM ALTENBURGENSEM

Magn. Domini GEORGII PROSKOVII à
Proskoua, Sac. Cæs. Maiest. Con-
siliarij.

Proskouia illustri de gente Georgius ortus,
Qui celebrem famam nominis huius habet:
Quatuor inuictis per lustra tot acta Monarchis,
Ingenua constans seruijt vsq; fide.
Et Carolo, & Charus Ferdnando: fidus ubiq;
Æmilio Magno: deinde, Rodolphe, tibi.
At Lobkouicia gentis decus Ursula postquam
Est huic legitimo consociata thoro:
Hic Baronatus sedemq; domumq; coëmit,
Quâ locus antiqua nomen ab arce tenet.
Utq; Monarcharum memor esset sæpè duorum,
Pro valuis statuas condidit ecce duas.
Maxmiliano unam: tibi, Diue Rodolphe, secundam,
Æternùm vestri quo memor esse queat.
Quem varia gentes vidère, atq; extera Regna,
Huic meritam laudem det quoq; posteritas.
Ceu volat in Clypeo, ferturq; per ardua Ceruus,
Proskouia gentis sic quoq; fama volet.

IN CASP: GEIZKOFL: INSIGNIA.
IN INSIGNIA CASPARIS GEIZ-
KOFLERI Cæs. Maiest. in Camera Aulæ
Secretarij, etc.

NE virtus sine honore foret: sed calcar ad illam
Adderet optatæ Nobilitatis honos:
Qui sceptrâ Imperij & summas moderantur habenas,
Præmia pro meritis cuiq; dedere suis.
Nam quibus ingenium studijs præstantibus auctum,
Clauit, & palmam laudis habere dedit:
Aut quos pugnaci per mille pericula dextra,
Mars dubias iussit Sortis adire vices.
Hos titulis, claris dignosq; insignibus esse,
Ac meritò visum nobilitare fuit.
Ergò vides clypei quicunq; insignia picti,
Nosce cum causis omnia disce suis.
Sic Geizkofleræ aspicias si stemmata gentis,
Pingetur clypei talis imago tibi.
Area distincta est fuluo nigroq; colore:
Res notat hic tristes, læta sed ille notat.
Tempore felici sapiens sic viuere nòrit,
Vt sortem varias discat habere vices.
Sunt humiles Dama, sed in ardua quæq; feruntur,
Atq; nihil Damis altius ire potest.
Scandere sic fas est summa ad fastigia rerum,
Exigua quamuis conditione sumus.

IN CASP: GEIZKOFL: INSIGNIA.

*Magno animo in duris nos conuenit esse periclis,
Dedecus est rebus succubuisse malis:
Parte nigra idcirco Clypei Leo fuluus habetur,
Fortuna ninem qui rotat ungue globum.
Ergo Leo velut aduersum stans fertur in hostem,
Erecto & sauas aspicit ore feras:
Sic quoq; nos virtus sublimibus excitet ausis,
Simus vt in quouis fortia corda malo.
Cur galeam supra gemina cernuntur at ale?
Quas globus atq; niger transit utring; color.
Assurgat caelo & plaudentibus excita pennis,
Geizkosterorum viuida fama volet.*

IN INSIGNIA IACOBI HVBERI,

*Cæs. Maiest. in Camera Aulae Secretarij,
Collegæ sui.*

*Q**uid color auratus Clypeo designat in isto?
Iunctus & aurato quid color ater habet?
Hos inter quare patiens quoq; ponitur Agnus?
Sic ego: sic dextra venit ab aure sonus.
Auratus color optatæ fert gaudia sortis,
Aureaq; excelsi denotat astra poli.
Ater humum signat color, idem tristia signat,
Nam quocunq; vides, nil nisi triste vides.*

Ergo

Ergo Agnum rectè (quid enim patientius Agnos?)

Res inter tristes lataq; mixta vides.

Namq; decet sortem moderatè ferre secundam,

Et mala constanter nos quoq; ferre decet.

Rebus in aduersis animum demittere noli,

Sed fidens animo spe tua damna leua.

Nec sis in latis inflato pectore rebus,

Incertas siquidem sors habet ipsa vices.

Hoc Insigne suis peperit virtutibus Huber,

Hoc monumentum illi Cæsar habere dedit.

EPITAPHIUM ANDRÆ HERMAN-
no Patri suo, in Templo Nidburgensi Borussia, suis
sumptibus, cùm in Aula Cæsaris Maximiliani
seruiisset extructum, Anno 1575.

HAc sacra Andreas Hermannus in æde quiescit,
Vera vir præstans qui pietate fuit.

Quiq; suos æquo rexit moderamine ciues,

Consulis ut fidi munere functus erat.

Floruit hoc viuo Respublica: cumq; sepulto

Flos patriæ clades cepit habere suas.

Ergò aliquis forsan tacitè hunc suspirat ademptum,

Confusus rerum cui minus ordo placet.

Chare quiesce pater: tua viuida fama manebit,

Inuidia mistas dum Nida voluet aquas.

EPITAPHIVM PATRI SVO.

Hoc ego natorum minimus tibi condò sepulchrum,
 Hoc luctus signum pono perenne mei.
 Sponte sua lachryma versus vertuntur in aptos,
 Ex oculisq; fluunt carmen & unda meis.
 Audiat hos gemitus defuncti fratris imago,
 Quem procul à patria Saxonis ora tegit.
 Sequana quem genuit: quem flens Phaëtonius amnis,
 Attonita nuper tardior ibat aqua.
 Qui tot Regna petens, hinc atq; hinc vixit, & uno
 Ore suo linguas (res noua) sex tenuit.
 Ex hoc, chare pater, tibi gloria magna relicta est,
 Quo nemo hoc tractu doctior ortus erat.
 Felix morte sua: nec turbis viuus in istis,
 Ira diu lassi quas finit ire Dei.
 Et iam solus ego è sexu meliore superstes,
 Sum seruus, Caesar Maxmiliane, tuus.
 Indignum fateor tanto me Principe seruum,
 Romani fasces qui tenet Imperij:
 Dum tamen hoc satis visum, spem, Christe, secunda:
 Fausta q; fac vitæ qualibet acta mea.
 At tu chare pater vita mihi dulcior ista,
 Quem canit ingenij grata Camæna mei:
 Quiq; mihi puero Musarum castra sequenti,
 Sat largos sumptus ac alimenta dabas:
 Accipe supremum Monumenti istius honorem,
 Quem nati pietas officiosa dedit.

Iam-

*Jamq; vale eternum: ventura fatebitur ætas,
Mansurum patri me peperisse decus.*

DEAMBVLATIO QVORVNDAM
Collegarum Cancellariæ Cameræ Aulæ, ex Vrbe
Viennensi in Monasterium Claudiui-
ense, Anno 1575. in festo
Leopoldi.

P*Hæbus ut ætherei accessit caua brachia Cancrī,
Egredimur portas, clara Vienna, tuas:
Claudinam et petimus, Leopoldi cernere sacra,
Qui Dux Austriacus Religiosus erat.
Deblingam primū transiimus, hinc quoq; pagum
Sancta vrbs cui clarum nomen habere dedit.
Mox villam ingressi properatis gressibus illam,
A nuce quæ forsan nomen & omen habet.
Cacius hinc nubes Mons sese tollit in altas,
Norica ab Austriaco qui secat arua solo.
Præterit hunc Ister sinuato flumine Montem,
Quæ datur incurua semita trita via.
Hic fuerat quondam Calebergius ille Sacerdos,
De quo ridiculus prodiit orbe Liber.
Hinc bifidam aspiciamus lucem, ulteriusq; mouemur,
Et Templum intramus, Dux Leopoldæ, tuum.*

DE AMBVLATIO.

*Parua mora, ingreditur gemmata veste Sacerdos,
Solenni & ritu publica vota facit.*

Arca fuit multis calata argentea signis,

Intus defuncti quæ tenet ossa Ducis.

At ubi consueti ritus & sacra peracta,

Jucundo placuit cor releuare mero.

Ergo Præpositi pomposam intrauimus Aulam,

Ille dedit plenis vina petita cadis.

Vina colore, & odore, & suauigrata sapore,

Ebibimus modicis sapius hausta Scyphis.

Regredimur tandem, optatam petimusq; Viennam,

Quisq; suum ut munus rursus adire queat.

Hæc placuit paucis comprehendere versibus acta,

Claudiniam hæc doctis mitto legenda viris.

Quos ego dum vinam merito complectar amore,

Quosq; salutatot tempus in omne volo.

DIVO MAXIMILIANO SECVNDO:

Romanorum Imperatori: Anno M.D. LXXVI. Rati-

sponæ in Comitijis, Mense Octobri defuncto:

MONIMENTVM.

Qui vitam, viresq; suas, studiumq; laboris,
Quiq; opera sanctam consilijq; fidem,

Impendit Romana tuis Respublica rebus,

Atq; tibi variam sæpe ferebat opem:

Ille,

MONIMENTVM MAXIMILIANO II.

*Ille, eheu; mundi fessa languente senecta,
Communi in luctu Maxmilianus obit.
Dum coit Imperium, Regenus quâ proximus Istro,
Clara Regensburgo nomina ferre dedit:
(Hancce Ratissponam veteres dixere sed urbem,
Romanum hîc olim presidiumq; fuit)
Tempore fermè ipso, quo consultatio rerum
Clauſa est, & medio publica facta foro,
Cæsar agens animam, & Nato dans sceptrâ Rodolpho,
Conclusit vitæ fata suprema suæ.
Pax illum gemuit: gemuit concordia discors:
Dum studijs vulgus scinditur omne suis.
Sic, sic pacis amans, sic in commune laborans,
Imperij est visus frena tenere sui.
Qualis vita fuit, talis mors contigit illi:
Vita quieta fuit, morsq; quieta fuit.
Discite nunc virtutem ex hoc verumq; laborem,
Qui sceptrâ Imperij grande tenetis onus.*

IACOBO HVBERO: S. COLLEGÆ
suo: De Filio eius agrotante.

*D*um tuus infirmo decumbit corpore natus,
Magna senescentis spes requiesq; Patris:
Dissimules quamuis conceptum, Hubere, dolorem,
Multa tamen tacito tristia corde tegis.

Hoo.

Hoc video ex vultu, hoc ex multis colligo signis,

In gemitum patrius te iubet ire dolor.

Perferto, inq̃, Deum totam deuoluito curam,

Iudicio iusto, quod facit ille, facit.

Hoc sine nec volucris, pilus hoc sine nec cadit ullus,

In capite exiguus quamlibet esse queat.

Ille potest robur languenti reddere, Et idem

Nos positos inter gaudia multa rapit.

Ergò grauem curam, et iustum deponito luctum,

Quem tibi nunc ager filius esse dedit.

Nascimur, Et dubia cuncti defungimur hora,

Mors certa incertam gaudet habere diem.

Ipse ego qui plenum gestabam in corpore robur,

Exhaustus toto corpore nuper eram:

Nec tamen extinctus sum, dulci vescor at aura,

Et vescar dum me viuere, Christe, voles.

Sine ergo viuet, (quod votis omnibus opto)

Seu volet athereas natus adire domos:

Sortem omnem patienter habe: patientia talis

Grata Deo: Electos sic probat ille suos.

Nostra ab nil vita est nisi tristis Et agra voluptas,

Quæ si morte pia desinit, acta sat est.

DE OBITV FILIOLI IAC. HVB.
DE OBITV IACOBI HVBRI FI-
lioli Iacobi Huberi S.

Flete pij vates: lachrymasq; in carmina vestras
Vertite: persusis ora rigate genis.
Qui lustrum supra unam vix tricterida clausit,
Et dedit ingenij plurima signa boni:
Ille cadit teneris puer ingeniosior annis,
Viuere qui seclum debuit, ille cadit.
Ergo doles meritò defuncti funera nati,
Chare pater: iustos ergo trahis gemitus.
Pone modum lachrymis: luctum cohibeto paternum,
Quem capere è nati funere cogit amor.
Ille quidem vitæ si stamina longa tulisset,
Solamen patri grande futurus erat.
Dum tamen extiterat cunis infirmus ab ipsis,
Et petijt Medicam sæpiùs ager opem.
Causa tibi fuerat multorum, Hubere, dolorum,
Quos tibi nunc omnes finijt ipse Deus.
Ille tuum natum superas hinc sumsit ad aedes,
Atq; dedit vita nunc meliore frui.
Nam mundo exemptus, morboq; solutus ab omni,
In Christi gremio gaudia viua capit.
Chare quiesce puer: viuum te viua videbunt
Rursus in extremo lumina nostra die.

AD CL. V. ELIAM CORVINVM: D.
 & P. L. de Monoculo quodam, &
 eius Vxore.

Vxorem adducens adiit conuiuia Cyclops,
 Uno oculo Cyclops, pulchra sed Vxor erat.
 Sicut erat iussa hæc, tibi Vati iuncta sedebat,
 Inde tuum Cyclops presserat ipse latus.
 Ille quidem geminum naturam præter habebat
 Lumen, at è lauo lumine cæcus erat.
 Heu quid agat Vates, malè lauo lumine cernit,
 Et dextro Vxorem lumine sapè petit.
 Anxius hinc sensu atq; oculo Polyphemus adempto est,
 Et te, ne noceas, docte Poëta, timet.
 Talia si deinceps conuiuia forsan adibis,
 Ne similis cruciet te, Polypheme, dolor:
 Lumen adhuc saluum quod habes, in fronte reponere
 Ut magis hinc atq; hinc cuncta videre queas.

IN NVPTIAS TEXTORIS
 textualissimi.

Dives opum Textor, Textores vicit ad unum,
 Et telas Textor texuit eximias.
 Cum texant alij lanas aut serica fila,
 Texuit hic magnas Textor obæsus opes.
 Idem etiam senior Viduus noua gaudia tædæ
 Dum repetit, telam texuit hanc lepidam.

Namq;

*Namq; caput solum, Ventrīs farragine omīssa,
 Depictum misit, Suena puella, tibi.
 Sat sponsi vidisse caput: ne fortè tremiscas
 Ventrīs onus: Lectus cetera, noxq; scient.
 Quo steterit positu astrorum coniunctio talis,
 Nemo roga, at Sponso num benè Res steterit.*

IN DIVERSORIA VRBIS PRAGEN-
 genſis: ad Thomam Mitem Bibliopolam
 Pragenſem.

S Circē cupis tota cur Diuerſoria Praga,
 Auratas habeant pleraq; fronte notas.
 Aureus eſt Phœbus, Leo, Lucius, & Jouis Ales,
 Aurea Crux, Facies, Stella, Corona, Rota:
 Scilicet hīc multo peregrinis venditur auro
 Eſca, merum, ſœnum, ſtramen, auena, torus.

IN VRTICAM ROSAE
 vicinam.

S Æpè propinqua Roſa eſt Vrtica peracris amœna,
 Ceu bona ſunt crebris plurima mixta malis.
 Palma ſed eſt medijs interdum vt conſita ſpinis,
 Et tamen hanc omnis victor habere cupit.
 Res ſic aduerſas ſupera: quò gratioꝝ inde
 Aurca poſt ſpinas mox ſibi Meſſis eat.

IN ASINVM, DOMINICAE

Palmarum.

P Almiferi celebrant *Asini* qui ductile lignum,
Aduentum et simulant, Christe benigne, tuum.
Tantus amor ficti est Asini illis, tanta Cupido,
Viso Asino ut fiant multi homines Asini.

DE DELIBERATIONE, AN LIBER-

tas Fidei per Germaniam sit admittenda : ad An-
 dream Erstenbergerum in Cancellaria

Imperiali Secrèt.

E X Fidei quæris quid libertate sequatur, .
Judiciumq; meum, dulcis amice, petis.
Dicam equidem, neq; me Lutheri è gente negabo:
Sensa animi dicam libera, liber homo.
Libera credendi quiduis concessa facultas,
Quodlibet ut credat quilibet, illa facit.

IN CLYPEVM IOAN. POSTII

Medicinæ D. & P. L.

D Ispósito quid Cursor equo volat ? oreq; pleno
Buccinat ? in clypeo signa quid ista notant ?
Per loca quæq; volant resonantia carmina Posti,
Afflat Apollinea quæ tibi Musa tuba.

IN

IN CLYPEVM HENRICI POR-
SCHII, Cæs. Maiest. in Camera Aulæ
ab Epistolis.

Pegasei fontis secretas qui bibit undas,
Cuius & ingenio Pallas amica fauet,
Pegasus huic datus est, Scutumq; Insigne Minerva,
Quod virtus illi, quod peperitq; labor.
Vt volat in cælum sublatis Pegasus alis,
Henricæ ingenio sic super astra vola.

IN HELIOTROPIVM ZOBERI
Causarum Aduocati.

Ad Solem, & Solis radios quæ vertitur herba,
Solem Iustitiæ nos iubet illa sequi.

DE CERTAMINE INTER IUVENE-
nem & puellam : ad Bernhardum Reisache-
rum, in Senatu Bellico Secre-
tarium.

Dum vagor in campis, et pulchris nuper in hortis,
Quos variè cultos clara Vienna tenet.
Res visa est mihi mira, & magnum penè duellum,
Reisachere tibi quod memorare placet.
Conspiceret solam iuuenis cum forte puellam,
Atq; sibi optatum crederet esse locum.

*Improbis inuitam cupidis amplectitur vlnis,
 Basiaq̃, & plus quam basia ferre parat.
 Illa reluctata est, legemq̃ irata minatur,
 Qua miser effuso sanguine Raptor obit.
 Instat ille tamen iuuenili ardore proteruus,
 Nunc precibus satagit nunc superare metu.
 Non precibus, non illa metu superata, reclamat.
 Calce petit, mordet dente, manuq̃ ferit.
 Ira subit iuuenem iam penè libidine maior,
 Et ferus, ô demens siccine pergis? ait.
 Pertibi ego hunc ensem iuro, simul extulit ensem,
 Commoda ni iaceas, ac taceas, abeo.
 Illico succubuit tam tristi territa verbo,
 Atq̃ age, sed quod agis, vi tamen, inquit, agis.
 Nunc Bernharde refer, de iure & legibus, iste
 Num fuerit Raptus, Raptor & hic Iuuenis.*

DE INTERITV M. LVDOVICI

BRINNERI: prope Arcem Canisèñ. in Vngaria à Turcis interfecti.

*Q̃ui nuper Missam simulato corde peregit,
 Venari magnum posset ut inde decus:
 Idem Pannonias ad Bella vocatus in oras,
 Mutato fidei dogmate, Præco fuit,*

Præco

CARMINA VARIA.

*Præco Dei verbi. Dum verò in utrumq; paratus,
Et bibere, & pariter sacra docere sunt:
Ecce Scyphos inter, somno vinoq; sepultum,
Obruit infidijs Turcica turma suis:
Et secat huic iugulum. Spuit ille merumq;, cruoremq;
Atq; cibi ingesti plurima frustra vomit.
Sic fucato animo temerè qui sacrificabat,
Ille suo mortem sanguine sparsus obit.*

DE CL. VITELLII LIBRO, IN
Invidiam scripto.

*S*cripsit in Invidiam, Invidiæ vitulina propago,
Tam benè, tam doctè, nullus ut inuideat.
Demens, vipereo qui sese semine natum
Nescit, & in sese non videt Invidiam.
Cui lucent oculi, cui fœtet anhelitus oris,
Lxtior alterius qui solet esse malo.
Qui carpit, latrat, premit omnes, rodit et omnes,
Nec quenquam dignum, se nisi laude putat.
Hunc genuit Stigijs scelerata Calumniæ in antris,
Hic natus vera creditur Invidiæ.

IN INSIGNE SVVM, AVTOR.

*Q*uod Magno Emilio servini, quodq; Rodolpho,
Testatur Clypei talis imago mei.

Qua

*Quà galeam supra gemina extant altius ala,
 Dextraq; carulea est, aurea laeva nitet.
 Pars dextra armatur: stringit pars nuda sed ensem:
 Ut Bello, Paci sic quoq; robur inest.
 Sic non solum armis decoratos, sed quoq; Pacis
 Legibus armatos nos simul esse decet.
 Aurea pars dextra est Clypeus, pars carula laeva:
 Illa pedem Ursum, continet ista Rosam.
 Barbariem calamo transfixi: hinc pes iacet Ursi:
 Virtutis floret sed generosa Rosa.
 Hosce dabas, Caesar, mihi Nobilitatis honores,
 Hunc Clypeum Hermanno, Diue Rodolphe, dabas.
 Gloria non precio hac, sed enim mihi parva labore est,
 Fas mihi, quæ peperit, premia ferre, Labor.*

AD NICOLAVM SMIGVLINVM

*Poëtam triplicem, Cæsareum, Corona-
 tum, & Laureatum.*

D*ici Cæsareus cupis Poëta,
 Coronatus & esse vis Poëta,
 Gaudes esse Poëta Laureatus.
 Miror sic titulos tibi hos placere:
 Ut non esse velis bonus Poëta.
 Ego haud Cæsareus volo esse vates,
 (Quamvis seruiſſo Cæsari tot annos,*

*Secretis calamumq; duco rebus)
 Coronatus & esse nolo Vates,
 Esse nolo Poëta Laureatus.*

*Dum me quisq; vocat bonum Poëtam,
 Et me, pro meritis, meaq; opella,
 Clara Nobilitate Cæsar auxit;
 Hoc sat sit mihi. Sic bonus Poëta,
 Sic dicor quoq; Nobilis Poëta.*

DE VERSIBVS H. HOLZERI.

L *Egi carmina lignei Poëta,
 Ligneis pedibusq;, calceisq;
 Innixum video virum misellum.
 Lectis carminibus statim putant,
 Esse carmina lignei Poëta.*

AD ILL. D. GEORG. COM. DE
MONTFORT, in Musicas Cantilenas
à se donatas.

N *Uper has ubi fortè cantiones
 Audisses cupide, Comes Georgi,
 Tam sensus placuit tili sonusq;
 Verborum, facili suauitate
 Concentuq;, refertus aptiore,
 In his et Venus ipsa cerneretur,*

L

Discur-

Discursu vario, Theatro & ambo.

*Ergò dum Latias adire terras
Nunc, Comes generose, concupiscis,
Hastecum, rogo, sume Cantiones,
Gratas ceu comites viam per omnem.
Nollem sed tamen has tibi futuras
Ansam, Castra Dex illius sequendi,
Inter tot iuvenes puellulasq̃,
Qua casses struit optimis quibusq̃,
Quotquot ad latia affluunt Lycea.*

*Ceu monte es satus ergo fortiore,
Ex quo nomen habes, Comes, vetustum,
Sic Venus tibi, sic Cupido cedat,
Nec fortem feriant suis sagittis,
Donec tempus erit, Dei & voluntas.*

*At hæc omnià seriò iocata
Tecum, crede mihi, Comes Georgi,
Nunc Antenoreos petas recessus,
Nobisq̃ incolumis redito, multa
Virtute, ingenua & politus arte.*

*O Comes sate stirpe de vetusta,
Vale, & viue diu, futurus olim
Montis gloria magna fortioris.*

AD NOB. ET MAG. ANDREAM

GAIL, I. V. Doctorem: Cæs. Maiest.

Consiliarium, & Referen-
darium.

Prestantissime Vir, mihiq; posthac
Observande magis, magisq; amande:
Heri dum fueras rogatus hospes
Montis fortis, eramus undiquaq;
Læta fronte, facetijsq; pleni,
Quotquot nos Comes ille Monte forti
Natus, hospitio suo recepit.

Ante omnes mihi tu tamen placebas
Solutus: quod gravitas lepore mixta,
Ex tua fluat eruditione,
Atq; ex ore tuo disertore.

Dignus Casare, dignus estq; Caesar,
Ut tantum foveat Virum, peritum
Iuris, ingenuaque in arte clarum,
Rerum usu, experientiaq; plenum.

AD MAG. D. HILFRICHVM GVT,

Cæs. Maiest. in Camera Aulæ Consiliarium,
in Libellum donatum.

Vir amplissime, Vir mihi colende,
Dives auxilium cui, bonumq;

Rectè credo dedisse tale nomen.
 Hunc fructum ingenij mei pusillum,
 Annis prateritis Duci Boruffo,
 Clementi Domino meo dicatum:
 Quaq; ad Danubij fluentia scripsi,
 Illo tempore, sceptrum cum dabatur
 Alumno Austriacæ domus RODOLPHO:
 Hæc, vir magne, manu rogo benigna
 Sume, atq; excute, (si vacabit) acri
 Illo iudicio tuo, quod instar
 Multorum facio, velut politum,
 Et plenum solida eruditione,
 Illud namq; magis magisq; miror.

Si dignaberis has meas Camænas,
 Me patrociniis tuosq; deinceps
 Amplecti, tibi iure habeo grates,
 Dum vita hæc fragilis mihi manebit.

Dives auxilium cui, bonumq;
 Rectè credo dedisse tale nomen,
 Vale amplissime vir, diuq; vive.

AD IOANNEM HORTVLANVM,
 Illustrium Dominorum Fuggerorum in Aula
 Cæsarea Mandatarium.

ES verum vario eruditus usu,
 Nec non iuridicæ peritus artis,

Imò . . .

*Imò qualibet es disertus in re,
 Quacungq; in medium potest venire.
 Ergo si quis habetur Hortus, amplis
 Fragrans floribus, ac odore suavi,
 Qualem Pierides colant Sorores,
 Ex hoc chære tenes amice nomen.*

IN LIBELLVM RASCHII INSVL-
 lum, cui Titulus: QVATVOR NIHIL
 VALET.

*R*aschi, QVATVOR esse nil quòd inquis,
 Nihil QVATVOR & valere, dicis,
 Verum QVATVOR hoc tuum fatebor,
 Sensus QVATVOR & tibi esse credam.

AD DOCTOREM MELANVM.

*Q*uando Doctòr eras, Melane, factus,
 Obstabat tibi Ruffus ille Doctòr,
 Quo tunc doctior haud fuit Vienna,
 Is te non satis esse dixit aptum,
 Obscurumq; nigrumq; te putauit.
 Ergo iratus eras, & hæc profatus:
 Bis sum, bis ego disputatus; ac post,
 Meum ventriculum, meusq; dorsus,
 Dicebas, faciunt mihi dolorem.

*Data heu verbera quanta Prisciano?
 Et quàm Grammaticale vulnus ingens?
 Si nullam patiêre nunc repulsam,
 Dum cupis quoq; adesse iunctus illis,
 Qui secreta obeunt, & inter albos
 Cancellos resident, erit verendum,
 Ne si candida misceantur atris,
 Verba verbera subsequantur, & sic
 Bellum Grammaticale rursus extet.
 Sed certò scio, habebis hîc repulsam,
 Audax sis licet, & niger, Melane.*

AD CONCIPISTAM.

I*ngrossator eras, & Expeditor,
 At conceptio prolis haud secuta est,
 Durante officio hoc utroq; : sed nunc
 Coniunx concipiet Deo volente,
 Quando diceris esse Concupista.
 Sic conceptio congruet parenti:
 Sic conceptio digna Concupista.*

AD TIBVRTIVM HIMMELREICH,
 Cancellariæ Hungariæ Notarium, de
 Lepore donato.

Q*uem nuper Leporem mihi dedisti,
 Donatum ex animo, mihiq; gratum,*

Captum

CARMINA VARIA.

*Captum, dum fugiebat, à Canum vi,
Illum sex lepidi mei Sôdales,
Fixis dentibus ima ad ossa totum
Arrosum, lacerando deuorârunt.*

*Illo pro Lepore, accipe hunc lepôrem,
Inclusum numeris phalaciorum.
Ut rursus Leporem mihi, Tiburti,
Transmittas, lepidum puellularum
Describam ecce tibi lepôrem amice:
Ut discrimine quo Lepus, leposq̃
Distet Virginis, hinc videre possis,
Iucundissime amice mi Tiburti.*

*Lepus res fugitiua: Sic puella
Lepos, res fugit, & perit repente.
Venator Lepori globum, aut sagittam,
Aut casses struit, aut canes sagaces;
Contra, virgineum sagax & ardens
Petit delitijs lepôrem Amator.
Non casses, nec ei globum, aut sagittam
Lethalem parat, aut canes sagaces,
Sed plenum iaculum suauitatis.*

*Venator sed enim sagaxq̃, Amator,
Queris qua ratione, amice, distent?
Hac & non alia. Mucrone teli
Venator subigit feram: hac perempta*

Exul-

CARMINA VARIA.

*Exultatq̃, supraq̃, stat iacentem,
Et victor spolia ampla ab hac reportat.
Porro non ratione eadem Amator,
Successu simili nec hic triumphat.
Non cedit siquidem huic supina prada,
Telum infixum utroq̃, prensat imo,
Ictus iclibus & suis retundit.
Se victorem ubi credit esse Amator,
Errat, vincere vixq̃, sucuit unquam.*

*Venator ratione quaq̃, Amator,
Et discrimine quo Lepus Leposq̃,
Distent, optime mi vides Tiburti.
Iucundissime mi vale Tiburti, &
Pro tuo Lepore, hunc meum leporem
Boni consule. Sin mihi hoc recusas,
Nec a quo hunc animo capis leporem,
Da rursus leporem mihi, Tiburti,
Isto carmine fortè gratiorem.*

*Sed nunc chare, iterum vale, Tiburti:
Conditasq̃, sale has meas Camœnas,
Letus excipe: meq̃, amare perge.*

DE QVODAM AVLICO,

Canem puellæ donante.

*C*Ur dono lepida sua puella,

Dat

Dat quidam lepidum suum Catellum,
 Amator lepidam ambiens puellam.
 In promptu ratio est: penes puellam
 Cùm semper nequeat misellus esse,
 Languescit, nimioq; amore captus,
 Morsus Invidiæ timet malignæ.

Ergo candidulam petens puellam,
 Ne quis sit meliorûe, graviorûe,
 Latratu Canis hic suo repellet,
 Riçtus hisq; minabitur nocentes,
 Quotquot esse volent propinquiores.
 Interdum albiolum ad pedem puellæ,
 Cen Vigil vigili cubabit ore,
 Accessus Domino ut suo pateſcat,
 Accessus reliquis sed haud pateſcat.

Parue & candidulæ Canis puellæ,
 Sis felix, Dominum tuum, tuamq;
 Obserues vigilantior puellam.
 Nec durus tamen, at Canis modestus
 Erga hos esse velis, modestiore
 Qui vultu Dominam tuam alloquentur.

Sic bolos avidè tibi cupitos
 E Mensa obijciant puellæ, herusq;
 Sic peçtatq;, lauetq; te puellæ,
 Ne mordax tibi foriè sit molestus

M

Fulex

AD S. VRBANVM.

*Pulex, pernicies canum bonorum:
Pulex dira lues puellularum.*

AD S. VRBANVM.

VRbane, hanc tibi supplicationem
Offert Rustica turba Vinitorum:

*Imò nos quoq, quos frequentiora
Bachi pocla iuuant suauioris.*

Sis Urbane serenus: Et racemis.

Auras adde benignior tepentes.

Cur nubes toties minaris atras?

Missurus pluuiam velut repente?

Ne verò bone, ne, rogamus omnes,

Hac die pluito: sed esto clarus.

Quòd si tu plueres, Medardus ipse

Quid deinceps faceret? futurus ille:

Nobis fortè etiam molestus. Ergo

Te fac mox imitetur ut Medardus

Clara luce, tepentibusq, ventis.

Urbane, hanc tibi Supplicationem

Tranquilla excipies serena Taura:

Pro festo ecce tuo, tuoq, honore,

Præbiam hac ego pocla terna luce:

Omnibusq, dabo libenda, quotquot

Optant esse bilares. Sed en propinquat

Vespe

HENRICO POLANO.

*Vesper post mediam diem peractam,
Tranquillam satis, & satis serenam.
Vesper ergo sit ut, vide, serenus,
Nec non nox quoq; sit, vide, serena.
Iamq; Urbane sacer vale: & benignus
Hanc quaeso cape supplicationem.*

HENRICO POLANO A POLANS-
dorf, Vienna discedenti.

I*ngens pars anime mee POLANE,
Quando nunc rapidum relinquis Istrum,
Et dulces patriæ renisis agros,
Nostri pignus amoris, hos phaleucos,
Has Musas, rogo, sume: nam viarum
Gratae sunt comites tibi futurae.*

*Tu namq; Aonios amas recessus,
Monstravit Clarium tibiq; fontem
Dulcis Melpomene. Hinc lepore grato
Facundus tibi sermo ab ore manat:
Hinc nulla est tibi gravior voluptas,
Quàm sola ingenuis parata Musis.*

*Tu docta ergo cohorsq;, Nobilesq;
Nec non Pierides amant Sorores.
Ergo dignus es ut lares paterni,
Et Respublica, civiumq; cætus*

Exoptent operam tuam, Polane,
 Illam nempe operam, manente vita,
 Qua fungi genitor tuus solebat.

Et laus, & decus est, POLANE, magnum,
 Defuncti officium subire Patris,
 Et vestigia subsequi paterna.

Fallor? an tumidis resultat undis,
 Ac cursu fluit Opa latiore,
 Adventum satagens tuum, Polane?
 Annis Opanis propinquus ille,
 Fecit nomen inesse Civitati.

Nymphas ille tibi suaviore,
 Ostendetq; chorum tenellularum,
 Pulchrarum sed enim puellularum.
 Ex his una tuos, POLANE, vultus

Fortassis poterit mouere, ut illam
 Optes connubio tibi dicatam.

Tale siquid erit, tuæ precabor
 Tædæ plurima fausta coniugali.

Inunc ergo vocatus: & Vienna
 Relicta, patrias reuise sedes.

Hermanni memor attamen Borussi,
 Omni tempore sis. Vale, Polane,
 Ingens pars animæ meæ, Polane.

E I D E M

HENRICO POLANO, SENATVS

Opauiensis Secretario : & Marianæ Vir-
gini, Sponsis :

O D E S A P P H I C A.

Dum cupit castum MARIANÆ amorem,
Ac parat sacras celebrare tēdas,
Fautor, & cultor Charitum POLANVS,
Ite Camœna.

Ite gratantes, precor, ite Musæ,
Et nouis Sponsis noua ferte festa,
Texta Parnasi medijs in hortis,
Vate Boruffo.

Is licet cura grauiore pressus,
Rarior doctas redit ad Camœnas,
Hoc tamen carmen breue nuptiale,
Mittit amico.

Afferant multi sua quæq; dona,
Quotquot has tēdas decorant iugales,
Ipse per versus ego gratiores,
Affero dona.

Se mihi adiungunt Charites, Deaq;
A Medusæo celebres caballo,
Quæ simul mecum Aonia sub umbra,
Carminē certant.

M 3

Ergo

Ergo gratamur tibi, docte Sponse,
 Atq; gratamur tibi, casta Sponsa:
 Floreant vestri sine lite amores,
 Vitaq; concors.

Adsit ambobus Deus, & beata
 Prole vos ditet, repleatq; vestras
 In domo Mensas, viridante tanquam
 Palmite cinctas.

Ast amet deinceps meritò, Polane,
 Te Senatorum grauior corona:
 Namq; virtutum vir honore pollens
 Est decus Urbis.

Opa plaudentes tibi voluit undas,
 Atq; gauiso rotat amne gyros,
 Ceu tibi absenti resonante cursu
 Accinit Ister.

Nunquid exultant fluij quoq; isti?
 Nissa, qui dulcem patriam pererrat,
 Vndiq; externis benè noti & oris
 Rhenus Ararq;?

Ceteros esset memorare longum,
 Qui tuum quondam caput abluere,
 Quando doctarum puer es secutus
 Castra Dearum.

Sapphicum iamq; hunc cape, quaeso, cantum,

Inter

CHRISTIANO TALHAMERO.

*Inter optatos mihi chare amicos,
Ac vale eternum benè: meq; amare
Perge POLANE.*

CHRISTIANO TALHAMERO,
S. Cæs. Maiest. apud excelsum Inferioris Austriæ
Regimen, Secretario; & Annæ Laurentij Zim-
mermanni Cl. V. relictæ Viduæ:
Sponsis.

VOs, quas nominibus boni Poëta
Diversis memorant, sacras Camænas,
Atq; Pegasidas, Iouisq; dio
Natas è cerebro, nemusq; amœnum
Montis Aonij Deas colentes,
Et quas longa mora est referre voces:
Vos nunc Christiadas vocabo Musas.
Et rectè puto: Namq; Christiano.
Debent Christiades adesse Musæ.
Mecum vos igitur venite, & istis.
Paucis hendecasyllabis phalencis,
Hos ritus decorate nuptiales,
Atq; hæc fœdera, more Christiano,
Quæ gaudet celebrare CHRISTIANVS,
Illa cum vidua, tot inter, una
Quæ multa pietate lucet, & quæ.

Quan-

*Quando orbata suo fuit marito
 Auper, fœmineis domum querelis
 Replens, in lachrymas abibat omnes.*

*Huius quantus amor, fidesq; quanta
 In suum fuerit prius maritum,
 Testantur documenta multa, in altum
 Summis laudibus euehenda cœlum.*

*Ergo digna videtur esse, tali
 Ut viro noua Sponsa copuletur,
 Quem quiuis putat esse diligendum,
 Nimirum ob solidam eruditionem,
 Virtutemq;, fidemq; comprobata
 In quampluribus, arduisq; rebus,
 Est quibus Regimen tuum repletum,
 Cæsar Maxmiliane, Diue Cæsar.*

*Quos sic Sorsq;, Deusq; copularunt
 Dulci connubio, atq; Christiano,
 Vitam degite post beatiorē,
 Ambo nunc meliore sorte iuncti.
 Vestrum coniugium Deus secundet,
 Fœcundumq; torum beet ingalem,
 Tanquam palmite florido virentem.*

*Hæc Sponso fero vota Christiano,
 Hæc Sponsæ fero vota Christiani:
 Hæc Christus faciat rata, atq; fausta.*

IOANNI VOLZOGIO,
EQVIS DISPOSITIS, IN AVLA
Cæsarea, Præfecto: & Reginae Vnderhol-
zanæ, Sponsis:

EPITHALAMIVM.

IN Monte Aonio benè educata
Adeste ô Charites: puellulæq;
Quas virtus, pietas benè educavit:
Nam Sponsum canimus benè educatum
Vita, moribus, eruditione,
Multarum experientiaque rerum:
Sic ut nomen & omen insit illi.
Reginam & canimus puellularum
Castarum decus, & decus piarum,
Virtutes, pietasq;, castitasque,
Cui mente & roseo ore sic relucet,
In cælo Veneris micans ut astrum.

Hæc, Iunone fauchte, quando Sponsa
Volzogi in thalamos venit iugales,
Vota fundimus hausta corde ab imo,
Felicemq; iteramus Hymenæa
Ambobus meritò. Locus quis extat?
Quem vox Volzogij latere possit,
In mundo triplici? Imperator illi
Arcanas tot Epistolasq;, resq;.

N

Con-

Concredi iubet: Et citis veredis,
 Ceu ventis rapidis, in omne ferri
 Europa latus, undiq; astuantis
 Bellorum facibusque, prælijsque.

Ergo Sequana cum Tagusq; norunt,
 Romam quiq; lauat Tybris potentem,
 Atq; equor Venetas quod ambit arces,
 Deque ipso Phaëtonte clarus amnis.

Quid dicam Rhodanum? lacum Lemaniumq;?

Et Rheno socium Mogum influentem?

Quid Mosam memorem? Lycum? Et Suëum?

Aut Hermundurium loquar quid Albim?

Nomen Wolzogij Nicer salutat,

Rexq; Ister fluminum, Et Islula, alto

Qui de Carpatho habens fluentia, latè

Lata Regna rigat Polona, tandem

Balthici ingreditur maris profundum.

Hi pluresq; alij, referre longum

Quos foret, fluuij, hunc benè educatum

Norunt Wolzogium sub orbe quouis.

Ergo illi merito fauent tot Aula,

Tot Regumq; Ducumq; Principumq;:

Ergo illi meritò obtigit puella

Regina, albiolo venusta vultu,

Reginalibus aucta dotibusq;:

Cuius

Cuius in facie labellulisq;
 Formosis Venerem putes sedere.
 Cui suaves oculi micant venustè,
 Ceu gemma aureolo nitens monili.
 Sic comis operosa, sic rotundo
 Collo, sic reliquis decora membris.
 Ac velut fieri haud putatur omni ex
 Ligno Mercurius: puella talis
 Sic non stemmate quolibet paratur.

Hac formæ bona, castitas at ipsa,
 Et vita pietas probanda vincit.
 Digni ambo, socio thoro ligavit
 Quos Deus, bona forsq; copulavit.

Huius coniugij bonum ut sit omen,
 Vos, ô tres Charites, adeste quaeso,
 Hanc mecum geminate & optionem.

Dulce hoc coniugium Deus secunda:
 Huic tu Iuno faue Dione prona:
 Sit felix simul ut viro, & puella:
 Et natis pariter nepotibusq;.

Nascatur similis puer parenti:
 Nascatur similis puella matri.
 Hæc nouis ego vota fundo Sponsis,
 Annus quando redit nouus vicissim,
 Dies quarta agiturq; Ianuari.

IN GRAVI MORBO, PRECATIO.

Anno 1578. Viennæ.

Nunc ego dum iaceo morbo vexatus iniquo,
 Latitæ expertem vitam in languore, toroq;
 Ager agens, patrijsq; procul submotus ab oris:
 CHRISTE meos solus semper miserate dolores,
 O hominum lux, & pariter spes certa salutis,
 Respice me bonitate tua: quod si tibi visum,
 Da deinde auxilium, & miseris succurrito rebus.
 Spes mihi magna subit, cum te, mitissime Christe,
 Spes mihi, respicio mea cum malefacta, labascit.
 Sive mea at sensim precumbent stamina vite,
 Et procul à patria Istriadas tumulabor ad undas:
 Hic, ubi murorum magna stat mole Vienna,
 Præsidium contra Turcorum immania Bella,
 Sive (quod in fato est) virgæ de more paterna
 Me fontem, & multò grauiora ô fata merentem,
 Affligis Deus, & patrio mox victus amore,
 Afflicto validos mihi rursus robur in artus
 Reddes, meq; tibi meliori corde refinges,
 Quas tibi magne Deus, tibi quas & pectore, & oro
 Persoluam grates dignas? quæ præmia reddam
 Debita? Qui proprio voluisti haud parcere nato,
 Ast illum tristi percussum morte dedesti
 Pro genere humano, & nostra pro crimine noxa.

Ucr

*Verba quidem imperfecta sonis, & blasa, & hiulca,
 Nequicquam ingemino: dum sicco lingua palato
 Hæret iners, vocisq; viam dediscit in ipsis
 Faucibus, & clausus manet intra guttura sermo:
 Tutamen hos gemitus, hæc singultantia verba,
 Aure Deus facili precor accipe: meq; iacentem
 Auxilio releuato tuo: dum corpore nondum
 Dilapsæ vires: sed adhuc spes multa salutis.
 Ne verò facilem mihi, ne Deus abnuet vultum,
 Quòd tot peccatis, quòd tanta mole malorum,
 Te miser à primo irritaui flore iuuentæ.
 Si mala nam stricto trutinas examine nostra,
 Nec quenquam agnoscis, nisi ab omni parte beatum,
 Nemo tuam faciem, nemo, Deus alme, videbit.*

*Ergo age se miserum miserere fatentis, & isti
 Oro animæ solidas in corpore suffice vires,
 Quò tibi, quoq; tuo dicam præconia nato.
 Nam neq; te celebrât, tua nec quoq; numina pandunt,
 Ante diem humanis quos Mors è rebus ademit,
 Corpus & exanimum obscuro contextit in antro.
 Nec, pater alme, tibi laudes quoq; dicere possunt
 Inferni manes, æterna luce carentes,
 Ad vada qui Lethes diuturna obliuia potant.*

*At ego, sancte Parens, te supplex nocte dieq;
 Inuoco, quanq̃ agro sint fractæ in corpore vires.*

AD DEVM IN GRAVI MORBO PRECAT:

Hic quoq; Pierio qui Spiritus entheus astro
 Fertur, & Aonijs praeordia motibus implet;
 Te sonat alme Deus, nec carmen dulcius edit,
 Quàm quod laude sacra, & caelesti numine plenum est.
 Et potes huic animae auxilium, pater alme, negare?
 Nec potes hanc potius viua seruare salute?
 Dumq; tot arumnas sum fato passus acerbo,
 Inde usq; à primis annis: nunc numine leno
 In me ira venere tua, venere furores,
 Terroresque tui: exuperat violentior unda
 Accensa mentis: coniuncti quotquot amore
 Antè mihi fuerant, me dura in sorte relinquunt:
 O fati ignara mentes, securaque corda,
 Nesciaq; alternis vicibus mortalia ferri.
 Tu sed enim Deus, alme Deus, mihi semper adesto,
 Atq; meae vitae si meta extrema propinquat,
 Hanc Deus, hanc animam patrio, precor, excipe caelo.
 Quae Celtem, primum Vatem, in Germanide terra,
 Contegit, illa etiam tumulet me clara Vienna.
 Quod si iterum pleno stabunt mea robore membra,
 Et vigor internos intrabit pristinus artus,
 Non equidem fuero ingratus, non immemor huius
 Diuini auxilij. Quin alti sidera caeli
 Laude Dei implebo: fluida nec copia vena
 Ingenio decrit: Nec erit me promptior alter,

In

PRO RESTIT: VALET: GRATIAR: ACTIO.

*In laudes, Deus, ire tuas: totumq; per orbem
Grata tibi aeterno sacrare encomia versu.*

IESV CHRISTO, SALVATORI:
pro restituta valetudine, Gratiarum
actio.

Vota Deū inflectunt: nec sunt sine pondere vota:
Si modo sint vera, atq; ardenti è corde profecta.

*Ille ego qui nuper dura sub sorte iacebam,
Viribus exhaustus, fractisque in corpore membris:
Ecce iterum redeo vitalem in luminis auram.
Namq; per affectas repfit dum pessima partes
Materies, morbum quæ portendebat acutum,
Extera iamq; horror gelidus per membra cucurrit,
Ardor iamq; imas exhaustit penè medullas:
Ardor scintilla similis, quæ fomite rapta
Parua metu primo est, mox vires sumit cundo,
Attollens æstum, flammisque alimenta ministrans:
Fata instare mea iam credens ultima vita,
Voce mea ad Dominum cæli terræque potentem
Clamani: & geminas protendi ad sidera palmas,
Supplice voce precem repetens turbatior istam:
Terra sepultura sit quamvis qualibet apta,
Da tamē his nondum me Christe occumbere terris.
Audijs in vota effusum, & mea fata gementem,*

Me

*Me Deus, & pulsum iussit discedere morbum.
 Et bene habet: redit, ecce redit mihi robur in artus,
 Et solidas iterum paulatim sentio vires.
 Surgam equidem et sacri properabo ad limina Templi.
 Namq; (satebor enim) plenis in membra resumptis
 Viribus, incolumis si dulci vescerer aura,
 Promisi gratum me Christo & munera voui.
 Ergo ibo, sacraq; Deum venerabor in ade.*

*At quæ digna tuis meritis, quæ Christe rependam
 Premia? quæ gratam testantia munera mentem?
 Nontibi dona feram sulus preciosa metalli,
 Nec tibi suspendam sublimes lampada ad aras.
 Cor fractum: & scelera exosum: & formidine plenū:
 Hæc tibi, Christe, dabo votini munera libi.
 Utq; tuæ mortis, meritorum &, Christe, tuorum
 Sim memor; hancq; fidem testato fœdere firmem,
 Nocte sub extrema duodenis Symbola seruis
 Quæ quondā dederas, Christe; hæc ego Symbola sumā,
 Non equidem nuda: at verbo benedicti a sacrato
 Sacramenta: quibus de cunctipotente Dei vi,
 More nec humano, verum corpusq;, cruoremq;
 Accipimus, massæq; tuæ, Christe, associamur.
 Crede modò, atq; modum sumendi inquirere noli,
 Innixusq; fide saluanti vescitor esca.*

Pro quibus his tantis donis, & munere tanto,

GRATIARVM ACTIO.

*Et dignum, & iustum est, grates nos soluere dignas.
 Tu sed enim da Christe Deus, mysteria tanta
 Dignus ut accipiam, indignus nec talibus utar.
 Scis, ah scis, toto corruptam hanc corpore massam,
 Ante tuos oculos nihil esse, nisi impietatem.
 Ergo crea mihi cor renouato in corpore mundum,
 Quod te formidet, quod te veneretur, ametq̃:
 Tale tibi gratum est holocaustoma, victima talis.*

*Huc ades ô Panis, cælo qui missus ab alto
 Manna olim Patribus fueras: nunc panis es ipse
 Viuus, in hac vincta morientes viuimus esca.
 Huc ades, inq̃, meum cor intra, visceraq̃ ima
 Reple anima, ut grandescam in te, conuertar & in te,
 Tu tamen hanc in me conuertare, ut reliqua esca.
 Pasce, ciboq̃ animam vinaci, Christe, sagina:
 Esurientem animam ne impastam, Christe, relinque:
 Atq̃ tuo mea cuncta laua delicta cruore,
 Ut caro sim de carne tua, & de sanguine sanguis.*

*Sic post tot casus, post tot discrimina vite,
 Christe tibi, tu quando voles, sopitus obibo.
 Quando voles, vinam: moriar tua quando voluntas,
 Et gauisam animam cælis plaudentibus addam,
 Ex Aula Mundi, cæli sublatus in Aulam.*

*Aula vale, septem mihi sat dilecta per annos,
 Dum Magno Emilio serui, dumq̃ Rodolpho:*

O

Aula

CARMINA AMICORVM.

Aula vale Mundi: Salve cœlestis at Aula.

DA TIBI CHRISTE MORI: MORIENS ERO
(MORTE REDEMPTVS
CHRISTE TVA: ET TALIS MEA MORS,
(ERIT ALTERA VITA.

SEQVNTVR CARMINA
AMICORVM.

O D E

DICOLOS DISTROPHOS AD NO.
biliff. & Clariff. Virum DANIELEM HERMAN-
NVM, in Cancellaria Cæsarea Cameræ Aulæ ab
Epistolis Secretis, & Supplicantium libellis,
Musarum Alumnum integer-
rimum.

I Nsigne Musarum DECVS nitidissimis
Ulentium vittis, DANIEL

HER.

HERMANNE, supplicum tui qui nominis
 Cum laude suprema præs
 Scriptis, Latino seu Pelasgo quæ stylo
 Quiritium ter maximo
 Traduntur Augusto, omnibus semper Pio.
 Te lucides quibus modis
 Interferent poli ignibus Vates? animi
 Rarissimas dotes tui
 Seris cancre Nepotibus auide: sacro
 Parnassijs enim jugis
 Quæ præsudet summi Jovis soboles choro,
 Te matris excepit sinu,
 (Lucina cum partum secundaret) trium
 Et Gratiarum cœtui
 Tum præbuit alendum, velut castissimis
 Chironis olim Virginibus,
 Æsone creatum Thessalum, graiæ DECUS
 Illustre pubis, aureum
 Cum vellus ad patrios reportaret Lares.
 Hinc oris elegantissimus
 Tui lepos: seu farier lingua lubet
 Quiritium, sine Attica
 Rotundo ab ore verba fundis gratia.
 Hinc & venustas auribus

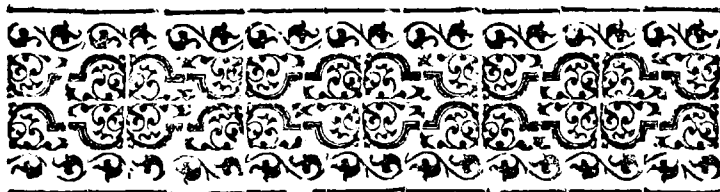
Gratissima audientium, seu Dorico
Lyram increpare carmine,
Seu ceteros quibus antecellit Mantua
Vates satus, manis modis.
Hinc animus ipso Sole, quem fati brevis
Nos cernimus, syncerior.
Quis ergo te Musis suis non dixerit?
Quis, quàm scientia iuvas
Claros benignitate prompta, conticeat?
Certè ego meis te versibus
Sileri inornatum haud patiar, & inclytas
Animi tui dotes Stygis,
Lethesq; apud fluenta carpere liuidas
Obluiones, certa SPES,
Fidumq; Asylum his, qui biberunt ope πόντος
Non obuiam cuius aquam.
Nam PRÆMIUM est illustrium rerum DECUS.
Vates sacri hoc, casti chori
Cultissimo sinu repostum, benè meritis
Impertiuntur, & faciunt
Dijs, qui Polum latum inhabitant, ipsos pares.
Sed quò rapis Clio gradum?
Non cernis (heu) quanto procellosi vias.
Maris secas periculo?

Ecce

CARMINA AMICORVM.

*Ecce veluti nimbus ruens montis jugis,
Sic facta labuntur Viri:
Quare reflecte remum agè citius, Nothis
Et tensa vela contrahere.*

Henricus Listrius Rhenensis,
beneficij accepti memor f.

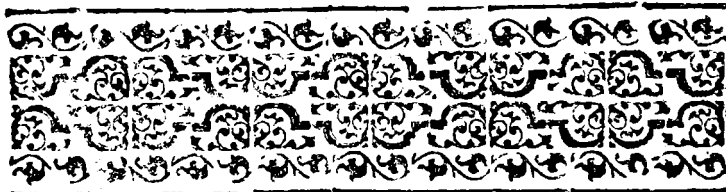
ALIA ODE
CASPARIS COPISII.

Vester, Camæna, nunc abitum parat
Vates, Borussæ gloria nominis
Hermannus: ad Pragæ potentis
Mœnia, magnificamq; ad arcem.
Vos ergo capta, vos comites via
Estote: curas, tristitiam, & metus
Lato leuantes plectro: & ipsum
Pierio recreetis æstro:

*At tu potenti Christe Deus manu,
 Hunc siste gratis incolumem locis:
 Seruaq; defensum à periclis
 Omnibus: incolumemq; redde.*
*Tu sed meorum prime sodalium
 Hermanne, votis quem comitor meis:
 Quocunq; consistes sub axe,
 Coppisij memor esto semper.*
*Et quando doctum sors tibi Manlium,
 Quo nemo nobis viuit amicior,
 Coniunxerit: nostrum fileri,
 Te rogo, ne patiare nomen.*
*Sic te Angelorum prasidio Deus
 Ducat, reducat, dilect honoribus
 Sic te Aula, virtutisque reddat
 Premia. Sic valeasq; felix.*

NOBILI ET ORNATISSIMO
DOMINO DANIELI HERMANNO BORVSSO,
Divis Imp. Maximiliano & Rudolpho, in Came-
ra Aulica quondam ab Epistolis Secretis, ex Aula
Cæsarea in patriam Borussiam
auocato,

IN INSIGNIA,
et loco

Α ΠΟΒΑΤΗΡΙΟΥ
scribit

Henricus Porfshius.

MUnia Cæsaribus tua sunt perspecta duobus,
Quorum expressa stylo sensaq; resq; dabas.
Ingenium Phæbo meruit: nec te aulicus unquam
Istius induxit linquere castra labor.
Atq; licet rarò cum Phæbo conuenit aula,
Attamen & Phæbus fanit, & Aula tibi.

Hinc

Hinc duplici gaudes, ceu dudum dignus, honore:

Premia Apollo dedit, præmia & Aula dedit.

Namq; tuum nomen Phæbo duce claret, & amplius

Ingenij meritò te decorauit honos.

CÆSAR at officijs jam præmia reddidit aqua,

Quando decora satis contulit arma tibi.

Arma representant quæ Nobilitatis honorem,

Quæq; tuis meritis CÆSAR habere dedit.

Ipse pedem Clypeus porrectum continet Vrsi:

Discolor inde refert area iuncta Rosam.

Hinc galeæ incumbit fuluum diadema: sed infrà

Pendula sub galeæ margine gemma nitet.

Ense armata manus, nuda at cubito tenus, Vrsi

Transfigit plantas, quas gemina Ala tegit.

Barbariem calamo transfixti, barbara temnis

Pectora: Sic Alis laus tua vecta volat.

Artis tam bello quàm pace requiritur usus:

Id quod nuda manus, cinctà sed ense notat.

Utere honore tuo, ac Insignibus utere leto

Omine: fac crescat fama decusq; tibi.

Jam quando patrias, Vir clare, vocaris ad oras,

Et patriam officijs deinde iuuare studes:

Prospera cuncta tibi Phæbus Musaq; precantur,

Optat amicorum cuncta secunda cohors:

*Te circum vt nuneis volitet fortuna quadrigis,
Teq, Deus patrio sistat vt ipse solo.
Ito, HERMANNE, decus patria, et spes ampla tuorū,
Nomine cresce tuo, crescito laude tua.*

IDL L L I O N:

NOBILI, VIRTUTE ET ERVDI-
tione præclaro Viro, Domino DANIELI HER-
MANNO Boruffo, Maximil. II. & Rudolpho. II.
Cæſſ. ab Epistolis Secretis, scriptum amicitiaæ
ergo, cūm ex Aula Cæſarea in patri-
am auocatus eſſet.

Autore.

PAVLO FABRICIO, MED. DOCT.
Cæſaris Mathematico.

AD patriæ fines, & amena reuertitur arua,
Muſæ veſter amor; noſtri pars optima cætus,
P Qui

CARMINA AMICORVM.

*Qui sacra vestra boni sectamur mentibus aequis,
 Hermannus. Multum nos hunc sed abire dolemus,
 Quod nos, & vestrum nunc cultum deserat ille.
 Tales in carum studio pietatis amicum
 Iactabam voces, Musæ audiñere, sed una
 Musarum Clio respondens talibus infit.
 Vos nunc ille quidem, cultum non deserit ille
 At nostrum, major debetur honorq̃, gradusq̃
 Illius studijs: num tot Collegia, primis
 Totq̃ frequentârît doctôrum hic agmina ab annis,
 Ingenij impulsus diuino semine, nostro
 Numine & accensus temerè? Dij talia nolint.
 Aulas quinetiam magnorum & limina Regum,
 Nostro ductu adiit, nec eum sensisse laborum
 Pœniteat molem, feret & labor ille salutem
 Pluribus: in primis patriæ, testantia curam
 Officij fidam secreti, nobile munus,
 Donat habere notis Cæsar radiantibus Arma.
 Est ad Venedicos Gedanum nobile portus,
 Balthica quâ Boreas magno flatu aquora vertit,
 Vistula se infundit pelago, contrariaq̃ Hellen
 Littora prospectant, Urlem hunc mitemus ad illam.
 Urbs ea nostra quies, studijs certissima sedes
 Illa bonis. Procerum sacer ordo salubribus illic*

Con-

CARMINA AMICORVM.

*Consilij populum regere, Et defendere doctus.
Seu iusto insano (fato indulgente) tumultu
Nostrum odium Mauors, pulsus sed fortibus armis,
Paxq; ibi pro patria nunc libertate parata.*

*Hæc ubi dicta dedit, iussit deponere curam,
Clio Musarum princeps, abeuntis amici.
Nos verò læti fortunam, Hermanne, precamur
Propitiam, cursumq; via sancto alite letum,
Nulla dies memori tibi nos nulla eximat æuo.*

Poëmatum Aulicorum
Finis.

